

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

ВІПРУЮ

№ 5 (124)

травень
2009

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ПЕРЕСТУПИ

І СВІДЧЕННЯ

«А коли з'явилась благодать та людинолюбство Спасителя, нашого Бога, Він нас спас не з діл праведності, що ми їх учинили були, а з Своєї милості через купіль відродження й обновлення Духом Святим, Якого Він щедро вилив на нас через Христа Ісуса, Спасителя нашого, щоб ми виправдалися Його благодаттю і стали спадкоємцями за надією на вічне життя» (Тит. 3:4).

Народився я 1950 року в Білорусі. Мій батько служив в православній церкві хористом і навчив мене православним молитвам ще до того, як я навчився читати і писати. У дитячі роки я часто відвідував церкву, знав усі православні традиції, Літургію і навіть подумував вступати до духовної семінарії. Моя мати і її сестри виростили в сім'ї, яка пізнала Ісуса Христа як Спасителя ще в роки війни, хоча в заповіті з Богом вони вступили дорослими, вже маючи свої сім'ї. Тому духовний вплив на себе я відчував як з боку батька, так і з боку мами, а особливо дідуся, її батька.

У школі був відмінником, закінчив її зі срібною медаллю, мав здібності до написання творів, розповідей, віршів, і частину з того друкували в місцевій газеті. Після закінчення школи редакція і керівництво школи порадили мені вступати до Мінська на факультет журналістики. Я склав іспити і став студентом Білоруського державного університету, навчався на спеціальності «журналіст телебачення і радіо».

В університеті проходив військову підготовку і разом з дипломом про вищу освіту отримав звання лейтенанта. Мене направили на військову службу в армію в м. Брест. Відслуживши, я пішов працювати за спеціальністю на Білоруське державне телебачення. Мене помітили і забрали на роботу в міський комітет партії, у відділ пропаганди й агітації. А через три роки мені запропонували перейти в органи Держбезпеки. У

Петро
Гайдич

ПОРІГ

Москві пройшов відповідне навчання, вивчив німецьку мову і повернувся до Бреста.

З армії я звільнився лейтенантом, уже в Бресті отримав звання капітана, майора і незабаром був переведений на службу в міністерство держбезпеки Білорусі у званні підполковника. У Радянському Союзі саме йшла перебудова, а в структурах держбезпеки потрібні були люди, які могли б говорити перед народом на мітингах, демонстраціях, на телебаченні та радіо, писати статті в газеті і розповідати про позицію відомства, держави, міліції, прокуратури і всієї системи.

Я був начальником прес-служби комітету держбезпеки Білорусі. Перед нами стояло завдання стримувати ворожу інформацію і не допустити збройного повстання і конфліктів, бо такі випадки були в інших республіках. Одного разу міністр, якому я щоранку доповідав про проведену роботу, сказав, що вирішив нагородити мене на мій вибір – подати до нагороди з Москви; нагородити великою грошовою премією; і третій варіант – скільки він буде працювати міністром, ніхто мене не чіпатиме, навіть якщо я допущу якусь помилку. Після недовгих роздумів я обрав третій варіант. Він дуже зрадів, обняв мене і сказав, що був впевнений у моєму виборі.

Усі роки моєї служби пройшли під його опікою і охороною. Я цінував це, але дяка Богу, що тепер я перебуваю під захистом і охороною Того, Хто більший будь-якого земного міністра, президента чи царя. Нині моя охорона – Христос!

Закінчення на 3-й стор.

«Послухом правді очистьте душі свої через Духа на нелицемірну братерську любов і ревню, від щирого серця, любіть один одного, бо народжені ви не з тлінного насіння, але з нетлінного, Словом Божим живим та тривалим. Бо кожне тіло немов та трава, і всяка слава людини як цвіт трав'яний: засохне трава, то й цвіт опадє, а Слово Господнє повік пробуває! А це те Слово, яке звіщено вам в Євангелії» (1 Петр. 1:22-25).

ВІДКРИТЕ ЗВЕРНЕННЯ

В Україні цілеспрямовано проводяться заходи задля знищення майбутнього країни шляхом пропаганди, поширення та заохочення до вживання алкогольних, слабоалкогольних виробів та інших наркотиків.

З метою захисту українського суспільства вимагаємо **ЗАБОРОНИТИ** на території м. Івано-Франківська та Івано-Франківської області:

- публічне та відкрите використання і вживання слабоалкогольних та алкогольних виробів у місцях загальногромадського користування (парки, сквери, спортивні споруди, майдани, вулиці тощо);
- проведення будь-яких публічних заходів (концертів, виступів, святкування, акцій тощо) за участю торгових марок, назв та виробів слабо- та іншої алкогольної, тютюнової продукції;
- проведення заходів у державних установах, особливо в навчальних закладах (випускні, ювілеї, річницї тощо) із використанням та вживанням алкогольних та слабоалкогольних виробів;
- продаж, реалізацію тютюнових виробів, будь-яких алкогольних та слабоалкогольних виробів, сумішей і напоїв (пиво, коктейлі, т. зв. «лонгери», «шейки» тощо) із використанням будь-яких конструкцій, наметів, майданчиків, закладів торгівлі та харчування, малих архітектурних форм, рухомих об'єктів (вагончики), технічного обладнання (холодильники тощо) ближче ніж за 500 метрів від дошкільних навчальних закладів, закладів освіти, науки, культури і спорту, лікувальних і медичних установ, релігійних організацій і культових споруд, державних установ і підприємств, у місцях культурного відпочинку громадян (парки, сквери, водойми тощо), та на прилеглих територіях;
- пропаганду (рекламу) слабо- та ін-

шої алкогольної, тютюнової продукції і виробів, а також торгових марок та назв шляхом використання інформаційних та виставкових площин (т. зв. білборди, банери, сітілайти тощо); транспорту, наметів та майданчиків (крамниць, кафе, ресторанів, готелів); теле-, радіо- та друкованих ЗМІ (окрім спеціалізованих ЗМІ).

Вимагаємо створити сприятливі умови для:

- запровадження громадських ініціатив з питань захисту українського суспільства від ворожих впливів;
- розвитку, поширення та фінансування заходів, які пропагують здоровий спосіб життя та дозвілля серед учнівської та студентської молоді.

Закликаємо сприяти фахівцям, українському духовництву та громадським діячам у проведенні заходів, спрямованих на популяризацію здорового способу життя та дозвілля в навчальних закладах; залучати викладачів, студентів та учнів медичних і педагогічних закладів до проведення щотижневих просвітницьких заходів для різних вікових груп у навчальних та лікувальних закладах.

У навчальних закладах закликаємо публічно засуджувати випадки вживання алкоголю, а також заохочення та спонукання до пияцтва, тютюнокуріння та іншої наркоманії з обов'язковим повідомленням батьків винуватців за місцем роботи. Заохочуємо регулярно проводити збори учнів та батьків за участю фахівців та громадських діячів з приводу шкідливих впливів.

Комунальні ЗМІ закликаємо створювати, показувати і друкувати просвітницькі інформаційні щоденні та регулярні матеріали і програми (фільми, передачі, прями ефіри, статті, оголошення та інше) про причини і шкідливість пияцтва, тютюнокуріння та інших видів наркоманії.

Вимагаємо запровадити публічне засу-

дження фактів пияцтва у державних закладах та установах із повідомленням про них керівництву та колективу за місцем роботи.

Відповідальність за виконання заборон та вимог покласти на уповноважені державні органи.

Керівникам релігійних та громадських організацій потрібно посилити проведення регулярних просвітницьких заходів щодо здорового способу життя та дозвілля; інформувати громадян про негативні та шкідливі наслідки наркоманії (пияцтва, куріння); відродити традиції українського руху за тверезий, здоровий спосіб життя; у церквах відновити практику заснування «Книги Тверезості»; регулярно проводити публічне оголошення фактів пияцтва та іншої наркоманії.

Ми переконані: зволікання та байдужість щодо цих питань рівнозначні смерті тих, хто з різних причин потрапив у пастку залежності.

Володимир ТУРЧИН,
голова громадської організації
«Закон і порядок».

Підтримуємо:
Українська Греко-Католицька Церква,
Українська Православна Церква
Київського патріархату,
Українська Автокефальна
Православна Церква,
Церква Християн Віри Євангельської,
Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»,
Наукове товариство ім. Шевченка,
Фонд «Оріяна»,
Клуб української інтелігенції
ім. Б. Лепкого,
Союз українок,
Спілка політв'язнів України,
Всеукраїнська ліга українських жінок,
воїни УПА, УСВА.

НАЦІЯ ГИНЕ

Україна щорічно втрачає більше 40 000 своїх громадян, загинуть яких зумовлена алкоголем. Це 8 000 отруєнь, ще 8 000 кардіопатій, а також інші захворювання і нещасні випадки, пов'язані із вживанням алкоголю.

Рівень споживання алкоголю в Україні один з найвищих у світі і становить близько 20 літрів абсолютного спирту на душу населення за рік.

Україна посідає перше місце у світі за вживанням алкоголю серед дітей та молоді.

В Україні 25-30% випадків патології немовлят зумовлені вживанням алкоголю як матір'ю, так і батьком; за статистичними даними, 28% жінок, які вживають алкоголь, мають ускладнену вагітність, у 34% народжуються недоношені діти, а у 25% – мертві; близько 55% дітей віком 14-18 років залежні від алкоголю; за останні роки кількість осіб, залежних від пива, зросла у 12 разів. Пиво та слабоалкогольні напої у 3-4 рази швидше призводять до алкоголізму, ніж інша алкогольна отрута.

За даними сучасних досліджень, найважливішими факторами демографічної кризи в Україні є алкоголь та інші наркотики. Вже декілька років поспіль МОЗ називає алкоголь та тютюн провідними факторами ризику для здоров'я українців.

На сьогодні кількість алкогольних та тютюнових наркоманів постійно збільшується.

Ці факти зазвичай не розголошуються. Проте практично всі молодіжні заходи відбуваються з метою пропаганди алкоголю.

Здоровий, тверезий людині властиво постійно прагнути до нових досягнень у своєму фізичному та духовному розвитку. Спокусити людину алкоголем – найпростіший спосіб зупинити її розвиток і запустити механізм деградації не тільки окремої особистості, але й українського суспільства загалом.

**Українці! Будьмо свідомими!
Пиво, алкогольні і слабоалкогольні вироби, тютюн – прихована зброя знищення нації.**

ВІДПОВІДАЄМО НА ЗАПИТАННЯ

Чи можна поклонятися святим мощам?

«Коли покійника кинули до Єлесеєвого гробу, то він ожив. Можливо, поклоніння мощам святих — виправдане?».

Біблійний текст, на який посилається автор запитання, читаємо в 2-й книзі царів: «І спочив Єлесеї, і поховали його. А моавські орди прийшли до Краю наступного року. І сталося, як ховали одного чоловіка, то погребельники побачили ті орди та й кинули того чоловіка до Єлесеєвого гробу. А коли впов і доторкнувся той чоловік до Єлесеєвих костей, то воскрес і встав на ноги свої...» (2 Цар. 13:20-21).

Воскресіння померлих, зцілення хворих і вигнання демонів з одержимих завжди було і залишається для нас чудом. Наведена історія описує лише одне із таких чудес. Але це не єдине чудо воскресіння чи зцілення, описане в Біблії. Наприклад, у Діях святих апостолів описуються випадки чудотворного зцілення хворих і розслаблених: «...Так що хворих стали виносити на вулиці та й клали на ложа та ноші, щоб, як йтиме Петро, то хоч тінь його впала б на кого із них» (Дії 5:15). «І Бог чуда чинив надзвичайні руками Павловими, так що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим — і хвороби їх кидали, і духи лукаві виходили з них» (Дії 19:11-12). Люди зцілювалися, коли на них поклали хустки і пояси апостола Павла.

Якщо йти за логікою автора запитання, що пропонує поклонятися мощам святих, то чому б не почати поклонятися тіні святих або одежі святих? Деякі, зрештою, так і чинять. Але чи правильно це?

За відповіддю звернемося до Слова Господа Бога.

Поклоніння творінню замість Творця — це порушення Закону Божого. «Не роби собі різьби й всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій,

Бог заздрисний, що карає за провину батьків на синях, на третій і на четвертій покоління тих, хто ненавидить Мене, і що чинить милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто тримається Моїх заповідей» (2 М. 20:4-6); «Не роби собі різьби й усякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм, і не служи їм, бо Я — Господь, Бог твій, Бог заздрисний...» (5 М. 5:8-9). Поклоніння кому-небудь чи чому-небудь, окрім Господа Бога, Творця всього видимого і невидимого, — це порушення другої заповіді Закону Божого.

Господь неодноразово повторює зі сторінок Святого Писання, щоб люди нікому не поклонялися, окрім Нього: «Не зробіте собі божків та ідола, і кам'яного стовпа не поставите собі, і каменя з фігурами не покладете в вашім Краї, щоб кланялися перед ними. Бо Я Господь, Бог ваш!» (3 М. 26:1); «Я Господь, — оце Ймення Моє, і іншому слави Своєї не дам, ні хвали Своєї божкам» (Іс. 42:8).

Поклоніння святим — це ідолопоклонство. Самі апостоли не дозволяли нікому поклонятися їм, знаючи, що це порушення Божої волі і Закону Божого: «А в Лістрі сидів один чоловік, безвладний на ноги, що кривий був з утроби своєї матері і ніколи ходити не міг. Він слухав, як Павло говорив, який пилю на нього споглянув, і побачив, що має він віру вздоровленням бути, то голосом гучним промовив: «Устань просто на ноги свої!». А той скочив і ходити почав... А люди, побачивши, що Павло вчинив, піднесли свій голос, говорячи по-лікаонському: «Боги людям вподібнолись та до нас ось зійшли!»... І Варнаву вони звали Зевсом, а Гермесом Павла, бо він провід мав у слові. А жрець Зевса, що святиня його перед містом була, припродавив бики та вінки до воріт та й з народом приносили жертву хотів. Та коли про це почули апостоли Варнава й Павло, то роздерли одежі свої та й кинулися між народ, кричачи

та говорячи: «Що це робите, люди? Та ж і ми такі самі смертельні, подібні вам люди і благовістимо вам від оцих ось марнот навернутись до Бога Живого, що створив небо й землю, і море, і все, що в них є. За минулих родів попустив Він усім народам, щоб ходили стежками своїми, але не зоставив Себе Він без свідчення, добро чинячи: подавав нам із неба дощі та врожайні часи та наповнював їжею й радіощами серця наші». І говорячи це, заледве спинили народ не приносити їм жертв» (Дії 14:8-10).

Бачачи чуда, які творили Павло і Варнава, погани почали їм поклонятися. Але Павло і Варнава заборонили їм, сказавши, що вони повинні поклонятися не людям, а лише Живому Богу.

Господь обурюється, коли поклоняються творінню замість Творця. Бог називає нерозумними тих, хто замість поклоніння Господу Богу поклоняється людям та іншому творінню Божому. «Називаючи себе мудрими, вони потуманіли і славу нетлінного Бога змінили на подобу образа тлінної людини, і птахів, і чотириногих, і гадів» (Рим. 1:22-23). «Вони Божу правду замінили на неправду, і честь віддавали, і служили створінню більш, як Творцеві, що благословенний навки, амінь» (Рим. 1:25).

У Біблії немає жодної згадки про поклоніння святим людям або їх останкам. Поклоніння мертвим кісткам замість вічно живого і Всемогутнього Христа — це ще одна наруга над Спасителем!

Дорогі друзі, кому чи чому ви поклоняєтесь? Якщо одночасно і Богові, і ще комусь чи чомусь (наприклад, святим мощам), то Слово Боже називає вас ідолопоклонником.

А про ідолопоклонників у Біблії сказано, що такі Царства Божого не впадуть: «А лякливим, і невірним, і мерзким, і душогубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям, — їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою» (Об. 21:8).

Отже, кому ви поклоняєтесь?

Закони виживання

Байдужість... Хто не переживав її хоча б раз у житті? Хто сам не залишався байдужим до чужої біди? Ми вимагаємо до себе уваги, пошани, розуміння, поблажливості до наших слабкостей, але не так часто даємо це іншим. Ми почали рідше спілкуватися. У нас безліч віртуальних друзів, з якими, можливо, ми й не зустрінемося ніколи, але ми не знаємо імен своїх сусідів. Аж дивно, наскільки глибоко нас можуть зачепити страждання головного героя чергової «мильної опери» і наскільки байдужими ми можемо бути до реальних людей, які живуть в нашій сім'ї, нашому домі, у нашій місті і в нашій країні.

Над тими, хто намагається щось змінити, ми насміхаємося, вважаючи їх диваками. Ось випадок із життя. Одного дня по дорозі на роботу ми з подругою наштотувалися на чоловіка, що лежав непритомний. Звична картина, у всякому разі, в нашому місті. «Напився», — думаємо ми і крокуємо далі у своїх справах.

А що, коли не напився? Я чула, що в діабетиків так буває. При порушенні рівня цукру в крові людина непритомніє. І якщо такому хворому своєчасно не надати допомоги, це може призвести до смерті. Де гарантія, що чоловік, який лежав без тям, не один із них. А навіть якщо й напився... У житті бувають різні обставини. Звичайне співчуття до людини, можливо, поверне її до нормального життя. Однак коли ми з подругою намагалися викликати «швидку», на тому кінці проводу якось неадекватно зреагували, кинувши слухавку.

Такі історії повторюються і на рівні сім'ї, і на рівні нашого суспільства. Нам так простіше. Байдужість робить нас менш вразливими. Ми стикаємося із беззаконнями і мовчимо, тому що так вигідно чи тому, що просто перестали вірити у можливість змін. Ми змирилися зі злом, що твориться в цьому світі.

Хтось сказав: «Щоб зло перемогло, досить, щоб добрі люди просто мовчали». Можна бути чудовою, доброю, але байдужою людиною, і зло перемаже. Просто тому, що ти і я будемо мовчати і жити тільки своїми власними проблемами. Але ж ми всі — безпосередні учасники того, що відбувається з нами.

Біблія попереджає, що через розріз беззаконня любов багатьох охолоне. Так ось, байдужість — це відсутність любові. Спочатку ми байдужі до далеких: друзів, сусідів, просто перехожих. Потім стаємо байдужими до своїх рідних. Це як хвороба. Якщо її не лікувати, вона погубить нас самих. Посіявши байдужість до людей, ми одержимо байдужість у відповідь. А це, як відомо, не дуже приємно.

Стараймося любити свого ближнього як самого себе, і тоді байдужості не залишиться місця у наших серцях.

Ірина Н.

Прикарпатський вчений спростовує теорію Дарвіна

Головний аргумент вченого — фізична формула невідомого автора. Уперше вчені побачили її 30 років тому в книзі чеського вченого.

Ці чотири латинські букви доводять, що до будь-якої дії можна застосувати сотні мільярдів варіантів. І природа навряд чи змогла б сама знайти правильне рішення, щоб створити всесвіт і людину на землі. Отже, без Творця не обійшлося.

Іван Климишин, доктор фізико-математичних наук, запитує: «Чи може сліпоглухоніма природа, перебираючи наосліп всі найможливіші варіанти, а тоді всі варіанти рівноправні, одержати саме те, що треба для побудови організму, побудови елемента будь-якого органу?».

Теорію Дарвіна про те, що людина походить від мавпи, вчений називає недопрацьованою. Адже 48 хромосом мавпи ніяк не могли мутивувати в 46 людських.

«Комашку-дрозофілу мордують вже сто років. Вона може бути без лапок, вона може бути без крилець, у неї на крильцях може бути ще 134 додаткових очей — що завгодно може бути. Але бджоли з неї ще ніхто не одержав», — заявляє Климишин. Учений хоче, щоб це твердження записали у шкільні підручники. Якщо з дитинства людина буде знати, що Творець існує, вона буде добрішою, милосерднішою і уважнішою до інших, а в хвилини відчаю матиме віру і надію.

Для довідки: Іван Климишин — гордість Прикарпатського університету ім. В. Стефаніка (Івано-Франківськ). Саме йому людство зобов'язане найкращим атласом зоряного неба. А його підручник «Історія астрономії» перекладений на кілька мов. За ним вивчають астрономію школярі всього світу.

Іван Климишин — член Міжнародної астрономічної спілки. Американський біографічний інститут протягом кількох років називав його людиною року. «Слова Климишина заслуговують на дуже серйозну увагу, до його порад і рекомендацій прислухаються всі», — зазначив Іван Миронюк, проректор Прикарпатського університету імені Василя Стефаніка.

В Україні вивчали західний досвід у служінні інвалідам

23–26 квітня в Україні пройшла Міжнародна конференція з подолання психологічного бар'єру у спілкуванні між суспільством та людьми, які мають певні фізичні обмеження. Захід провела Європейська організація допомоги інвалідам (ЄОДІ) у партнерстві із Всеукраїнським культурно-просвітницьким центром «Нове Життя» за фінансової підтримки організації Joni&Friends (США), «Служіння милосердя «Агапе» (Росія), українських відділень Operation Mobilization і Youth with a mission. Учасниками конференції стали протестантські євангельські організації України, що займаються або цікавляться служінням інвалідам. Зокрема, це Всеукраїнський союз об'єднань євангельських християн-баптистів, Об'єднання Євангельських Церков України, Всеукраїнська Християнська Асамблея, «Союз організацій інвалідів України», дитяча громадська організація «Церебрал», дитячий центр «Отчий Дім» тощо.

«Головна наша ціль — перейняти успішний західний досвід залучення євангельських громад до служіння інвалідам», — повідомив кореспонденту РІСУ Миколі Малусі один із координаторів конференції Сергій Цветков. Під час конференції були проведені семінари з подолання фізичних та мовних перепон,

табори для інвалідів, були підтримані родини, які доглядають за інвалідами тощо.

Розпочалася конференція круглим столом на тему «Взаємодія держави і євангельських релігійних громад у вирішенні соціальних проблем українського суспільства». Крім учасників та організаторів конференції, у ній взяли участь представники державних органів влади: Раїса Буттєва, заступник керівника секретаріату Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини; Тамара Антонюк, начальник територіального обслуговування одиноких пенсіонерів; Софія Теренова, державне управління у справах сім'ї та молоді КМДА; Марія Остроульська (Київський міський центр соціальних служб у справах сім'ї, дітей та молоді); Юрій Решетников, голова департаменту у справах державно-конфесійних відносин та забезпечення свободи совісті Держкомнацрелігій; Ольга Власенко, керівник департаменту відділу релігії у ДА Дніпровського району; Олександр Супруненко, народний депутат ВР; Павло Унгурян, народний депутат ВР.

Організатори розповіли про досягнення євангельських громад у роботі з інвалідами, про бачення державних органів та запропонували поглибити співпрацю у цій сфері.

РІСУ.

СВІДЧЕННЯ

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Служба проходила дуже добре, але була проблема в сім'ї. Десять років у нас не було дітей, через десять років народився хлопчик і того ж дня помер. Лікарі сказали, що більше дітей у нас не буде. Дружина знала, що за розлучення мене можуть понизити в званні, і тому запропонувала сама написати заяву на розлучення. Я переконав її не робити цього, хоча ми втратили всю надію мати дитину. Дяка Богові – на 17-му році нашого подружнього життя Він подарував нам доньку.

У свої 35 років я був абсолютно здоровим чоловіком і, окрім грипу, нічим не хворів. І раптом під час щорічної перевірки в 1985 році лікарі виявили в мене якусь хворобу. Яку – не казали. Тільки після медичного консилиуму повідомили, що в моїх нирках почався запальний процес, який з часом перейде в гнійня, що ліків від цієї хвороби ніде у світі немає і жити мені залишилося не більше 12 років. Вони потішали мене як могли. Але сказали, що надії ніякої, що від такої ж хвороби рік тому помер Юрій Андропов. Неважко лікарі Кремля не врятували б першу особу в Радянському Союзі, якби були ліки?

У дуже сильному стресовому стані я вийшов в коридор. Один лікар, з яким у мене склалися товариські стосунки, сказав, що є два способи діяти в моїй ситуації – алкоголь і наркотики, але не радив скористатися жодним. Проте попередив, що мене чекають нестерпні болі і помирати мені доведеться на самоті, бо ніхто не зможе винести мої передсмертні муки.

Через деякий час ми з дружиною вирішили, що варто піти до церкви, адже ми православні і треба щось робити, не можна так одразу здаватися. На свій страх і ризик ми почали таємно відвідувати собор. Я не міг ходити на службу на свята чи на вихідні, коли там було багато людей. Мене скрізь впізнавали, адже я виступав у різних телевізійних програмах, на мітингах, був на заводах і фабриках. То був атеїстичний період, коли тільки за участь в похороні батьків чиновник позбувався партійного квитка. А за похід до церкви не знаю, що було б.

Я згадав весь православний молитвослов, знав, де яку свічку ставити, яку ікону цілувати. І сподівався, що коли хвороба й не зникне, то хоча б болі не будуть такими сильними, а вони вже почали проявлятися. Про трансплантацію тоді ніхто й не мріяв, бо якби це було можливо, її зробили б Андропову, однак його нирки згнили повністю.

Отож, зберігаючи конспірацію, я ходив до церкви, проте хвороба прогресувала. Чим менше залишалося з тих 12 років, тим більше в мене зростає тиск. Одного разу лікарі зафіксували 230 на 190.

Я не хотів чекати смерті склавши руки. Саме тоді почали заявляти про себе люди, які обіцяли зцілення від всієї хвороби. Вони називали себе народними цілителями, екстрасенсами, а насправді були чаклунами, знахарками і різними ворожбитами. Але я тоді цього не знав. У Білорусі одна бабуня збирала силу-силенну народу, потрапити до неї було майже неможливо. Одного разу мені зателефонували і сказали, що вона буде на квартирі прокурора Мінська і господар мене туди запрошує. Зібрався п'ять керівників різних служб – у кожного були свої проблеми зі здоров'ям. І всім та бабуня сказала одне і те ж: «Треба поїхати на мою батьківщину в Могилів-Подільський. Там є три криниці: дві з живою водою, а одна – з мертвою. І є печера, в якій я замісила чудодійну глину. Наберіть всього якомога більше».

Я купив в Мінську дві великі бочки по 50 літрів кожної і здоровенний мішок. Набрив туди глини, води і привіз додому. За рецептом тої бабуні воду потрібно було пити тричі на день, а двічі на день ще й їсти глину. Це було неприемно, але я ретельно все виконував протягом трьох з половиною років. Випив дві бочки води і з'їв мішок глини, але ефекту не було, навпаки, мені стало ще гірше. Лікарка, в якій я стояв на обліку, порадила мені поїхати в пустелю Кара-Кум, у місто Байрам-Алі. Там дуже сухий клімат, і функцію нирок бере на себе організм, а нирки відпочивають. Вона сказала, що я відчую полегшення вже на третій день і що на землі тільки у двох місцях – в Єгипті та Індії є такий клімат.

Майже щороку я їздив в ту пустелю. У затинок там 50 градусів за Цельсієм, на

ПЕРЕСТУПИ

Петро Гайдич

мови, на яких написана Біблія. А що знають проповідники?

Мама вислухала мене і, помовчавши, сказала: «Петре, прошу на цю тему більше нічого не говорити, бо ти сам нічого не розумієш. Наші проповідники навчаються в найкращому інституті світу – у школі Ісуса Христа. Перш ніж виходити за кафедру, вони постять і моляться, прохаючи в Господа правильного розуміння Його Слова. Виходячи на кафедру, вони мають Слово від Бога. І результат – той, хто слухає і приймає це Слово, виходить переміненою людиною. А в тих церквах, які ти вихваляєш, яким приходиш, таким і пішов. Якби наші служителі мали змогу навчатися, вони б це робили, але ти сам знаєш, що їм заборонено вчитися, тому вони набираються сили, знання і мудрості від Небесного Престолу. І більше на цю тему ні слова».

Я не міг все це просто так прийняти і запитав, на чому базується твоя впевненість, що як тільки я переступлю поріг церкви, то відразу стану здоровим. Мама відказала: «Я сама бачила, як у нашій церкві Бог зцілює людей від раку, туберкульозу та інших важких хвороб». – «Але ж як це туберкульоз – це звичайні важкі хвороби, від них хоч якісь ліки є, а в мене гниють нирки. Ліків немає. Андропов помер. Як же докази тобі треба?». – «Петре, у Біблії написано, що для Бога нема неможливої жодної речі».

Такі розмови ми з мамою вели майже п'ять років. Минав 12-й рік з часу, як я захворів, і сусіди почали скаржитися, що не можуть спати ночами, що ми повинні щось робити, аби вони не чули моїх криків, бо болі були вже нестерпні. Я запланував поїхати в Біловезьку Пущу, винайняти будиночок, зібрати великий запас спиртного, скликати друзів і з ними відзначити наближення смерті. Але дружина була проти цього, мовляв заощадження в нас незначні, росте донька і нерозумно витрачати гроші на Біловезьку Пущу і п'янку. Вона запропонувала попросити маму доглядати мене перед смертю.

Був березень 1995. Мама приїхала і попросила в мої дружини дозволу завестися мені в дім молитви. Дружина, на моє велике обурення, адже була такою ж ревною православною, як і я, погодилася. Я запротестував і сказав, що їду в Біловезьку Пущу. Зняв гроші з рахунку, випросив собі відпустку. Мені видали величезну, як на той час, суму, і я пішов додому збирати речі. Вирішив половину грошей залишити на похорон, а половину забрати з собою. Коли вдома підійшов до мами, щоб попроситися і востаннє поцілувати, впав на підлогу – мене розбив параліч. Терміново викликали лікаря, він вколов необхідні ліки, мене збрали, взяли костюм для похорону і відвезли до мами в село. Два тижні я провів в агонії. Пам'ятаю лише, як мама молилася – спочатку на колінах, потім, коли потерпа їх до живого, стоячи або сидячи, а я в той час корчився від болю. Мама постійно мене підтримувала і разом з тим гадувала, що я потраплю в пекло, якщо не прийму Господа і не покаюся в гріхах. Але я твердо вирішив стояти до кінця і не зраджувати настановам мого православного батька.

Так минули два тижні. Одного дня – це була п'ятниця – я сказав мамі, що сьогодні пому. Коли мама пішла поратися по господарству, вирішив попроситися з усім, що мене оточує. Вийшов в сад, тримаючись за стіну, дивився на дерева, згадав, що цей сад був посаджений в рік мого народження, і мені здалося, що всі дерева говорили: «Це ми повинні вмирати, а не ти». Я почав себе жаліти, на пам'ять прийшли слова Гоголя про те, що ніщо так не ятрити душу людини, як жаль до самого себе. Але діватися було нікуди. Я змовив «Отче наш», випив старанно сховану від матері горілку, одягнувшись в похоронний костюм, ліг на ліжку, склав руки і став чекати смерті, вже не маючи сили терпіти страшний біль.

Я дивився на ікони, які залишилися від батька, бо сестра не дозволила мамі їх зняти, і мені на пам'ять прийшли слова

Єсеніна, які він написав незадовго до своєї смерті: «За все, за гріхи мої тяжкие, за неверие в благодать положили меня в русской рубашке под иконами умирать». Я налякався: Боже, це ж про мене – і ікони є, і біла сорочка, і невір'я в благодать. Але гріхи – які в мене гріхи? Це, може, у нього гріхи, а в мене? Ну, грішив собі, як і всі, тихо й культурно. Та й хіба це гріхи? Я ж у в'язницю нікого не садив, нікого не вбив, то чому, за що я помираю? У мене тільки підрастає донька, і як би я хотів її виховувати, а натомість помираю.

Отямився я в суцільній темряві. І відчув, ніби на мені щось лежить. Мама говорила, що коли я не покаюся, то опинюся в пеклі. Напевно, так і є, я помер, і на грудях в мене сидить демон. Зараз він почне мене мучити. Але тут почув мамин голос: «Сину, це я нахилила вухо до твоїх грудей, щоб послухати, як зупиняється твоє серце». Я не міг нічого сказати у відповідь, у горлі все пересохло. Тоді мама попросила в мене згоди зверхити від мого імені молитву покаяння: «Я, як мати, маю право просити за тебе, але треба, щоб ти погодився. Дай хоч якийсь знак». Я лежав, як мумія, і боявся ворухнутися, бо знав: якщо ворухнуся, вона почне молитися і я опинюся серед сектантів, ховати мене будуть сектанти, моє ім'я викреслять з почесного списку частини, мене не поховають з почестями і салютом. У моїй свідомості виник один з надписів на Брестській фортеці: «Помираю, але фортеця не залишу». Я подумки сказав: «Помираю, але православну фортецю не залишу».

Отямився над ранок і почув мамині слова, звернені до Бога: «Господи, дай йому покаяння». Ледве повертаючи язиком, я запитав, який день, і мама сказала, що субота. Значить, завтра неділя, у церкві буде служіння. І тут я подумав: де мої генерали? Де мої нагороди? Хто мені допомагає, окрім мами і Христа, Якого вона постійно за мене просить. Чому я такий пертний? Добре, що не помер цієї ночі, але чи доживу до завтра? Серце моє розм'якло, лід тріснув, і я сказав: «Мамо, якщо я доживу до завтра, відвези мене, будь ласка, у свою церкву».

Була неділя, 26 березня. Ми приїхали в дім молитви на дві години раніше. Він був збудований на місці болота – іншого місця, звісно, влада не могла дати. Коли його будували, мама не раз казала: «Сину, ти отримувеш великі гроші, у тебе проблеми зі здоров'ям, тому ти мусиш допомагати будувати церкву. Ніяка праця не марна перед Богом, а Він тебе у твоїй хворобі згадає».

За останні два тижні мама ні словом не згадала про моє зцілення. Ми стояли на подвір'ї і чекали, поки відкриють церкву. Я згадав про поріг, переступивши через який, мав би отримати зцілення. А мама говорила: «Сину, про похорон не хвилюйся, віруючі ховають гарно. Нам би лише встигнути покаятися, а на більше не розраховуй. Якщо доживеш до кінця служіння і ми вийдемо за ворота, то там за огорожею ти, певно, і помреш».

Я не витримав: «Ти ж казала, що як тільки переступлю поріг дому молитви, то зцілюся. А тепер що?». – «П'ять років я казала, благала, за тебе молилася, і ти дочкався, що з тебе залишилися шкіра і кістки. Ти ходячий труп. Тобі залишилося тільки покаяння. Але ти можеш сказати Ісусові, що будеш служити Йому, якщо Він дарує тобі зцілення».

Поки мене несли в церкву, у моїй свідомості впливали слова, які я читав колись: «Але ми справедливо засуджені і належну заплату за вчинки свої беремо, Цей же жодного зла не вчинив». Це були слова розбійника, що висів на хресті. Я оглянув все, чого сягав зір, звернув увагу на поріг, про який мама говорила, і мене охопив жаль. «Треба було раніше це зробити, можливо, через мамині молитви Бог би мене зцілив. А тепер пізно».

ПОРІГ

На служінні мені ставало все гірше і гірше, але я розумів, що треба дожити до заклик до покаяння. Коли пастор запитав, хто хоче покаятися, я встав, мама допомогла мені пройти наперед, і весь зал – майже 600 чоловік – підвівся. І в цей момент я почув, як хтось мені докоряв: «Який

жах! Ти розумна людина, займаєш високу державну посаду – і приходиш просити прощення в якихось нещасних сектантів. Зупинися. Ти все одно помреш, тебе хоч поховають з почестями, а тут що? Твоє ім'я буде викреслене зі списку частини, і сім'ю позбавлять всіх пільг».

Я не знав, що це таке, але згадав, як мама казала, що прощення треба просити в Бога, а не в людей, звів очі до неба і з великими зусиллями вимовив: «Ісусе Христе, пробач мені, грішному». Мої ноги ослабли, я впав. Але ніхто не кинувся мене піднімати, усі стали на коліна і почали молитися. Серед загального шуму я, знемагаючи від болю, ледве вимовив те, що радила сказати мама: «Ісусе, якщо я залишуся в живих, буду Тобі служити». Я не розумів до пуття, що означає ця обіцянка. То мама казала, що для Бога немає нічого неможливого, а то заборонила обтяжувати Христа проханнями про зцілення. Лежачи, я роздумував, як піду в вічність з усім своїм комуністичним багажем, адже я закінчив школу лєнінізму і вчив цієї науки багатьох. Я почав відкріпати від цих наук.

Через якийсь час молитва стихла. Мені допомогли встати, пастор взяв мене за руки і почав вітати з тим, що я покався. Мене вразила його усмішка – абсолютно щира, мила і без лицемірства. Він запитав, чи я вірю в те, що спасений. Я кивав головою, сподіваючись, що він мене відпустить, бо дуже хотів сісти, побоюючись, що знову впаду. Але він продовжував: «Чи знаєте, що зараз відбувається на небі?». – «Та звідки я знаю, що там відбувається, відпустіть мене». – «Там ангели радіють, бо грішник навернувся до Бога. А ви вірите, що ваше ім'я записане на небесах в Книзі життя?». – «За які заслуги – я ж нічого ще не зробив, щойно отут валився».

Люди в залі кивали головами на знак згоди з пастором. Я розумів, що вони в це вірять і що пастор говорить правду, бо він священик. І сказав: «Вірю!». Відразу відчув полегшення, біль щез, тиск нормалізувався. Тіло налилося силою і здоров'ям. Я хотів стрибати і кричати. Найбільше мені хотілося крикнути: «Люди, Андропов від цього вмер, а я живий!», але зливив себе на думці: до чого тут Андропов?

Мама заборонила мені просити Бога про зцілення, але Він Сам з великої милості Своєї доторкнувся до мене і зцілив. Слава Йому!

На початку квітня 1995 року я повернувся додому. Місяць тому, коли вийжджав з міста, важив біля 50 кілограмів. Дружина з дочкою із здивуванням дивилися на мене, практично здорового. Почувши, що зі мною сталося, вони також захотіли пізнати Бога. Через рік ми були охрищені Святим Духом.

Якийсь час після одужання я ще продовжував працювати. Керівництво довго думало, що зі мною робити. Врешті-решт придумало: я відкріпаюся від церкви і отримую звання полковника. Молитися я можу вдома і в квартирі в пастора, тільки не в домі молитви. Коли я відмовився, мусив одразу ж писати заяву про звільнення за власним бажанням. Я намагався влаштуватися в різних організаціях і установах, але марно – інформація про мене потрапила у всі відповідні органи і мене нікуди не брали.

Все ж таки роботу я знайшов – працюю сторожем в дитячому саду. Дружині доводиться працювати на півтора окладу, щоб ми могли прожити. Але ми раді з того, що страждаємо нещадно. І навіть якщо мене і з цієї роботи звільнять, я знаю, що Бог мене не залишить, бо Він піклується і про птахів небесних, то що вже казати про людину. Я втратив тисячі доларів за місяць, але з Господом отримав те, що найважливіше в житті.

Сьогодні вся наша сім'я славить Бога в церкві християн віри євангельської м. Бреста, де пастором служить Василь Крейдич.

ОСОБИСТИЙ АНТИКРИЗОВИЙ ПЛАН

За останніми опитуваннями, чверть росіян готові взяти участь у вуличних акціях протесту проти падіння рівня життя. Більше половини (60%) жителів Росії такі акції і мітинги підтримують.

У Києві люди знову виходять на вулиці. Їх головний лозунг — «Проти всіх!» На фоні катастрофічної економічної кризи влада показує свою неспроможність.

Безробіття в США досягло максимуму за чверть віку — рецесія економіки країни значно серйозніша, ніж раніше передбачалося.

Це тільки невеличкі уривки з останніх повідомлень мас-медіа. Світ намагається пристосуватися до нових економічних умов, відчуваючи невизначеність і навіть паніку.

Суть того, що відбувається, наочно описав оглядач «Московського комсомольця» Олександр Будберг в одному з березневих номерів газети: «Москва дивним чином сходить з розуму. Нічого насправді страшного ще нема й на горизонті, а люди внутрішньо готуються до голоду, повного хаосу, натурального господарства. Градус загальної невірності нервозності росте, як на дрижджах. Одна знайома — дуже багата жінка, до того ж громадянка однієї з європейських країн, — вирішила на всяк випадок розбити в себе на віллі під Москвою город. Коли говориш кому-небудь, що в металургії почали зростати обсяги, сміються в лице,

мовляв, це пропаганда якась! Доброму не вірять, тільки поганому».

Такий стан властивий не лише жителям Москви. Судячи із заголовків ЗМІ, песимізм — загальна тенденція.

Під Божим керівництвом

У той час, як світ в лихоманці шукає кризових менеджерів, залишається незмінним тільки одне — Бог і Його Слово. «Отож не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось? Бо ж усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. Шукайте ж найперш Царства Божого й правди Його, — а все це вам додасться». Цей текст з Євангелія від Матвія (Мт. 6:31-33) добре знайомий багатьом — і не тільки християнам. Поки світ зайнятий добуванням хліба насущного і турботами про те, як прожити завтрашній день, Бог закликає Своїх дітей у всьому покладатися на Нього і шукати Його Царства.

Різкий контраст!

Чи означає це, що нам взагалі нічого не треба робити? Як шукати Царства Божого? Чи можливо знайти його? Спершу треба визначитися, що означає саме поняття «Царство Боже». Читаємо: «Бо Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Рим. 14:17; див. також Мт. 3:2, 7:21, 5:3, 10, 20; 1 Кор. 6:9-10 і ін.).

Бог — Цар. Перебувати в Його Царстві — означає перебувати в розпорядженні Царя, чути Його голос і виконувати те, до чого Він закликає. А для цього справді необхідні зусилля: «... відтоді Царство Боже благовіститься, і кожен силкується втиснутись в нього» (Лк. 16:16); «Від днів же Івана Христітеля й досі Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12). Але якщо ти — в Його Царстві, Він обіцяє потурбуватися не тільки про всі твої потреби (у тому числі й фінансові), а дати тобі мир і радість в Дусі Святій! На фоні загального

песимізму і відчаю що може бути кращим?

Бог — найкращий Менеджер. Чи ви серйозно думаєте, що вся економіка перебуває в руках фінансистів з Волл-Стріт або деяких масонських лож, які таємно правлять цим світом? «Господня земля і все, що на ній, вселенна й мешканці її» (Пс. 24:1).

Богові належить не тільки вся наша планета, яку Він створив Своїм Словом; в Його руках — увесь всесвіт. Ми лише тимчасові управителі над тим, що нам довірено — кому більше, кому — менше. І ми не завжди справляємося з покладеними функціями — особливо, коли відходимо від Нього, керуючись власними амбіціями або так званим «здоровим глуздом». Бог закликає до іншого: «Надійся на Господа всім своїм серцем, а на розум свій не покладайся! Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:5-6).

Якщо ти опинився в скрутних обставинах, якщо над тобою нависла загроза звільнення або ти вже втратив роботу, шукай Його обличчя, Його присутності, увійди в Його Царство і стань під Боже керівництво. Можна намагатися увійти в зачинені двері і пробивати стіни чолом, а можна дочекатися, коли Сам Бог перед тобою ці двері відчинить навстіж. Коли ти шукаєш Царства Небесного і Його праведності (тобто постійного перебування в Ньому), Господь покаже, що треба робити, куди йти і як діяти; Він випростує твої стежки і вкаже напрямом!

І це — найкраще, що можна зробити. Причому не тільки під час фінансової кризи. Надіятися на Господа, шукати Його волі і не покладатися на свій розум — нехай це стане особистим антикризовим планом кожного з нас.

П. НЕСТЕРУК.

Павлоград, Україна.

Як пізнати волю Божу

Від того, який вибір ми робимо — чи то щодо місця проживання, чи місця роботи, чи ще чогось важливішого, наприклад, щодо супутника життя, залежить дуже багато. І тут відразу виникає запитання: а яка на це воля Бога? Як пізнати її?

Щоб знайти відповідь, спершу варто розглянути три важливі питання. ПЕРШЕ: чи справді я хочу одержати волю Божу, а чи хочу одержати підтвердження вже прийнятому рішення? Наприклад: один молодий чоловік любив двох дівчат і ніяк не міг вибрати, з ким пов'язати своє життя. Вони помолилися з батьком, він сів на коня і вирішив: куди кінь

поверне, туди поїде й освідчиться. Так і сталося. Юнак одружився, а через деякий час в сім'ї почалися проблеми. Він пожалівся батькові на те, що Бог неправильно його скерував, і батько запитав: «А ти вуздечку не смикав?». — «Та ні, я лише трішки направив!». Так буває і з нами.

ДРУГЕ запитання: чи бажає Господь відповіді нам? Відповідей на це запитання в Писанні можна знайти дуже багато: Господь хоче нам допомогти.

І ТРЕТЄ: чи є воля Бога найліпшою для мене? Дуже важливо бути впевненим у тому, що Господь приготував для нас усе найкраще.

Давши відповідь на ці три запитання, можна перейти до пошуку шляхів пізнання волі Божої. Їх може бути багато. Але існує кілька універсальних можливостей, які Бог зазвичай використовує:

1. Слово Боже. Зовсім не потрібно відкривати навмання місце в Біблії, щоб знайти відповідь на свою проблему. Біблія відкриває нам принципи, відповідно до яких можна приймати рішення.

2. Обставини — це один із головних шляхів. До них теж можна підходити по-різному. Тут важлива інтерпретація. Скажімо, один молодий чоловік вирішив, що обставини чітко вказують йому на необхідність розлучитися з дружиною. Він забув чи не знав, що сатана також може впливати на обставини. Тому треба просити вчення Божого, щоб Він керував обставинами. Ворог завжди поспішає випередити Бога, щоб підлаштувати обставини, «виконати» пророцтва. Нам необхідно молитися, адже, маючи вільний вибір, ми маємо можливість кому-небудь підкоритися. І якщо ми підпорядковуємо свою волю Богові, то Він буде діяти. Просімо мудрості правильно розуміти обставини, правильно сприймати поради рідних.

3. Розум, просвітлений Духом Святим. Дуже корисно відмітити всі позитивні результати вибору і всі негативні. Бо дуже рідко в житті буває чорне окремо від білого. Розпишіть всі аргументи за і проти. І ви побачите самі себе, побачите, що вами рухає, що для вас головне — духовне чи матеріальне.

4. Внутрішній мир. Писання радить нам вникати в себе і у вчення. Тому досліджуйте всі мотиви і спонуки. Наприклад, як вирішити, їхати кудись чи ні? Біблія нічого не говорить, обставини також мовчать. Тут треба помолитися і прийняти рішення. Але спершу визначіть, маєте ви внутрішній мир, а чи вас продовжує щось турбувати. Можливо, мовчання Бога треба розцінити як підказку, що треба ще почекати.

Та коли ми помолилися, прийняли певне рішення, а в серці панує мир, то це очевидна відповідь Божя. Якщо ж на душі неспокойно, краще почекати.

Дуже рідко буває, щоб волю Божу можна було пізнати тільки одним шляхом. Треба зважити все, просячи Бога й надалі керувати нами. Господь освітлює наш шлях тільки на один крок, щоб ми були в постійній залежності від Нього і трималися за Його руку.

Нова небезпека — шопоголізм

Підсісти можна не лише на наркотики, а й на, здавалося б, невинні речі — на крамниці

З появою достатку товарів на прилавках крамниць у наше життя починає входити і нове явище, яке називають «шопоманією», або «шопоголізмом». За цими словами, які, поки що, не знайдете в тлумачних словниках, стоїть маніакальне бажання придбати нові речі, невміння стримувати свої пориви, хвороба, що супроводжується нав'язливими ідеями і некерованою пристрастю до покупок.

Це не курйози і не маленькі неприємності, це справжня біда. Шопоголік, як маленька дитина, постійно переключає увагу з одної іграшки на іншу. У нього зникає здатність розсудливо і раціонально мислити. Людина втрачає контроль над собою, не вмюючи стримуватися в рамках певної суми, страждає від того, що не може негайно купити предмет, який їй подобається. Вона міцно підсідає на просте і буденне, але насправді підступне заняття. Шопоголікам важко стриматися від багатьох спокус, вони безпорадні перед прилавками, як безпорадні

алкоголіки перед чаркою горілки. Ці два типи залежних людей багато в чому схожі, у тому числі й тим, що в шопоголіків, як і в алкозалежних, є свої «запої».

Плоди шопоголізму

Не варто нехтувати небезпекою цього виду залежності. Від цієї звички страждають по-справжньому. Причому як сам залежний, так і його родичі. Шопоголік тратить гроші на речі, що раптом впали йому в око, залишивши сім'ю без ковбаси, що, природно, призводить до конфліктів. Він бере все, що потрапляє йому під руку. І непомітно для себе, заглянувши в супермаркет, залишає там більшу частину зарплати. А потім змушений позичати до наступної зарплати, аби було на що купити хліба.

Звичайно, шопоманія не змогла б існувати, якби вона не супроводжувалася приємними відчуттями. Шопоголік отримує задоволення під час покупки, але незабаром в його душу закрадається сум'яття і почуття вини. Він впадає в забуття, переступивши поріг крамниці, а коли спам'ятається, виявляє порожній гаманець.

Розмах залежності

Нова хвороба настільки швидко поширюється, що вже нагадує справ-

жню епідемію. Статистика твердить, що на кожних 20 американців припадає більше одного шопоголіка. Недалеко від американців пішли і європейці. В Англії, наприклад, за різними оцінками, до цієї хвороби схильні від 2 до 10 відсотків дорослих людей. На шопоманію хворіють і чоловіки і жінки, з тією лише різницею, що жінки, як правило, більше захоплюють товари, пов'язані з модою, а чоловіків — портативні комп'ютери, мобільні телефони, предмети спортивного спорядження.

Британські вчені запропонували внести синдром нестримного придбання речей до розряду психічних захворювань. Аналогічну пропозицію зробив американський Національний інститут вивчення наркозалежності. А в психологів з'явився навіть відповідний діагноз: «нав'язливий і всеохоплюючий шопінг».

Мотиви шопоголіків

Деякі шопоголіки стверджують, що серйозний похід в крамницю знімає в них депресію і тривогу краще за будь-які ліки. Це для них наче похід по емоції. Ось

тільки нелегко визначити, де пролягає межа між задоволенням і залежністю. Багато з них забувають шафи одягом так, що їх гардероб починає нагадувати кладовище старих кофтинок.

На непотрібні витрати таких людей підштовхують самотність, нудьга, брак в організмі гормону, що підтримує гарний настрій. Придбавши нову річ, людина стає у своїх очах успішною і забезпеченою. Особливо сильна спокуса в передсвяткові дні: те, що для звичайної людини радість, для шопоголіків — біда.

Для них свята дуже часто закінчують великими витратами, а в підсумку — депресією і докорами совісті.

Як позбутися проблеми

Багато з тих, хто потрапив у пастку шопоманії, врешті-решт починають розуміти, що опинилися в полоні. Деякі навіть шукають допомоги, мобілізуючи силу волі і винахідливість. Психологи радять їм знайти здорову заміну шопінгу, наприклад, гімнастику, рекомендують старанно планувати свій вільний час і знайти можливість для активного відпочинку, творчості, прогулянок, ігор, спілкування.

Радять також, відправляючись в супермаркет, брати з собою товариша, який може стримати від незапланованих покупок. Але куди подітися від масованих атак рекламодавців? Та справа, однак, не лише в рекламі. Біблія пояснює це наступним чином: «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу, це чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені» (Рим. 7:19-20). І там само дається відповідь на питання, як позбутися цієї проблеми. Вам залишається тільки її прочитати.

Олег ШОРСТКІН.

ВІРУЮ

Людське бажання проникнути в таємниці долі, заглянути за завісу забороного і прихованого, доторкнутися до чогось великого, захмарного, стати причетним до містичної могутності нездоланне. Ще більше приваблює можливість дізнатися про свою власну долю і якимось чином керувати нею. Тому й процвітають у світі з давніх часів різні окультні системи, містичні ордени, таємні товариства, передаються заборонені знання.

Така властивість людської душі, що заблукала в сутінках невірства, відвернулася від Бога. Давно помічено, що, чим нахабніша брехня, чим відвертіший обман і грандіозніша містифікація, тим охочіше люди вірять в це. Головне, щоб було відчуття причетності до чогось давнього, великого, таємного, мудрого, могутнього.

Нині не знайти, напевне, людини, яка б не чула про карти Таро. Це не просто ворожіння, передбачення долі, це щось значно більше. Таро — розвинута окультна система, що має різні школи і величезну кількість прихильників. Написано багато трактатів по Таро, видані підручники, і все, пов'язане з цим, оточено міфами, домислами. Дійшло до того, що навіть в психоаналізі з легкої руки засновника однієї з психологічних шкіл Юнга використовуються символи карт Таро. На цих картах ворожать і «досліджують» таємниці всесвіту, намагаються заглянути в найпоетичніші куточки людської душі. Вважається, що в символіці Таро зашифрований код світобудови, що це послання мудреців стародавніх цивілізацій людству, і треба тільки проникнути в це таємне знання, щоб побачити недоступне звичайним людям.

Слова «стародавній Єгипет» зворожують і навіюють мимовільну повагу. Справді, багато таємниць цієї цивілізації, що канула в небуття, досі нам не відкриті. Одні лише піраміди чого варті, адже ми навіть не знаємо, як їх будували. Тому не дивно, що карти Таро пов'язують із старо-

Правда про карти Таро

давнім Єгиптом. Вважається, що в них знайшов відображення стародавній культ бога Тота (один із запропонованих варіантів походження назви Таро — «Та-Рош», «Дорога царів»). Начебто існувала ієрогліфічна «Книга Тота», що складалася з 78 золотих пластинок, на які були нанесені якісь таємничі знаки. За її допомогою жерці передбачали майбутнє і керували країною. Після завоювання Єгипту армією Олександра Македонського вона потрапила в Олександрійську бібліотеку, а коли халіф Омар зруйнував Олександрію, перейшла до греків і римлян, а від них пішла далі, трансформувалася з часом в карти Таро. В Європу вони потрапили завдяки циганам, яких в середні віки вважали вихідцями з Єгипту.

За іншою версією, Таро створили кабалісти-євреї, які зашифрували в символах карт всю свою мудрість. Є також теорія, що Таро прийшли з Індії, що це творіння містичних схід. Багато інших версій напускають таємничого туману на цю загадкову колоду карт. Назва Таро вважається похідною чи то з давньоєгипетської мови, чи із давньоєврейської і означає щось дуже важливе і мудре (варіантів, природно, багато).

Взагалі, суцільна таємничість, загадковість, незрозумілість. Але саме це і приваблює довірливих людей, заподатливих на дешеву містику.

Що ж таке насправді карти Таро? Це колода, що складається з 78 карт, на яких намальовані символічні сцени, фігури і знаки. Є кілька стилів зображень і багато

систем тлумачення, способів ворожіння. Багатозначність зображень на картах створює величезне поле для фантазії, у символах Таро можна побачити що завгодно і тлумачити як завгодно. Цим Таро вигідно відрізняється від звичайних карт. «Професійні ворожбити», як правило, надають перевагу саме Таро.

Яке ж насправді походження Таро? Чи дійсно воно настільки давнє, як кажуть, і чи в них справді прихована якась вища мудрість?

Важко знайти безглуздіше і сміхотворніше твердження. Насправді містичне, сакральне значення Таро почали надавати лише в XVIII столітті.

Як переконані історики, гральні карти європейці запозичили в мусульман в XIII — XIV столітті. Точно не відомо, коли і як карти появились в Європі. Хрестові походи закінчилися наприкінці XIII століття, а згадки про гральні карти як одну з азартних ігор появились в Європі в кінці XIV століття. Перша історична згадка про карти — документ про оплату за три позолочені колоди карт, намальовані для французького короля Карла VI. Допускають, що карти принесли європейцям мусульмані через сарацінську частину Іспанії. Всупереч поширеним уявленням, цигани взагалі до цього не мають жодного відношення.

У назві Таро немає жодного містичного

смыслу. Вона походить від італійського «tarocchi», що буквально означає «колода карт». Спочатку ці карти використовувала аристократія для розваг, ними грали, як і звичайними картами, у гру, подібну за своїми правилами на бридж.

Популярними вони стали в епоху Відродження завдяки розвитку друкарської справи — як одна з найулюбленіших забав не лише знаті, а й нижчих верств населення. Зображення на картах типові для Ренесансу: клоун, імператор, папа, закохані, колісниця, диявол, смерть. Такого роду сюжети не характерні ні для стародавнього Єгипту, ні для Індії, ні для юдей-кабалістів.

Однак раптом картам Таро почали приписувати містичне значення. Почалося це в 1770 р. у Франції, після того, як масон і містик Антуан де Жеблен опублікував свою багатотомну працю «Первісний світ: дослідження і порівняння зі світом сучасності». У ній він твердив, що карти Таро мають давньоєгипетське походження і є якимось посланням стародавньої цивілізації. Ця ідея впала на благодатний ґрунт, оскільки в той час Європа переживала загальний інтерес до містики. Сучасні дослідники схильні називати те, що відбулося далі, найуспішнішою пропагандистською кампанією в історії людства. Звичайні гральні карти стали вважатися скарбницею мудрості, шифром до пізнання всесвіту і людської долі.

Багато різних окультистів і магів, містиків та іншої такого роду публіки із

запалом підхопили цю ідею і за короткий час піднесли карти Таро на п'єдесталі магії і втаємничених наук. Але вирішальну роль в перетворенні карт Таро на розвинену містичну систему відіграв окультний орден «Золотої зірки», що існував з 1888 року. Його членами було багато відомих діячів науки, політики і мистецтва. Їх стараннями карти Таро набули тлумачення, пов'язані з кабалістичними знаннями і астрологією.

У 1942 році відомий сатаніст Алістер Кроулі створив сучасну колоду карт Таро. Вона представляє собою цілу енциклопедію окультних знань всіх часів і релігій нового часу «Нью Ейдж» вони дуже популярні.

Така справжня історія карт Таро. У них немає ніякої «таємної мудрості», окрім тієї, яку приписала їм запалена уява людей, що заблукали, обмануті сатаною. Яку долю можуть передбачити ці карти? Які таємниці відкриті?

Біблія відкриває нам істину про походження всієї містичної «премудрості». Її джерело — диявол, а веде вона тільки до загибелі, тому що така ціль ворога роду людського. «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник, і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого до духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке» (5 М. 18:10-12). «А яляквивим, і невірним, і мерзким, і душоубам, і розпусникам, і чарівникам, і ідолянам, і всім неправдомовцям — їхня частина в озері, що горить огнем та сіркою», а це — друга смерть» (Об. 21:8).

Кожна людина, що торкається до карт Таро, намагаючись дізнатися про свою долю чи просто з цікавості, насправді грає з дияволом. Чим закінчуються такі «гри» — про це Святе Письмо говорить дуже чітко і однозначно. Не грайтеся з вогнем.

Станіслав БУЛАНОВ.

Хорал «Алілуя», або Пробудження Генделя

Кому з християн не знайомий знаменитий хорал «Алілуя», який різні хори виконують ось уже майже три століття. Звичайно звучить він в особливі урочисті дні, на Пасху чи на Різдва. Слухаючи цей твір, відчуваєш велике душевне піднесення. Так і хочеться співати разом з хором.

Автор цього хоралу — композитор XVIII століття Георг Фредерік Гендель, біографія якого дуже цікава і повчальна для багатьох християн. Народився Георг в Німеччині в сім'ї заможного лікаря-цірульника 23 лютого 1685 року — того самого року, коли народився Бах. Його батько завжди мріяв, щоб хлопчик став юристом. Але сина тягнуло до музики. Посторонні люди, помітивши надзвичайний талант Георга, почали вмовляти його батька віддати хлопчика до музичної школи. Той довго вперся, але все-таки погодився.

Талановитий хлопчик через кілька років став композитором. В його 20 років про нього вже знали музиканти і любителі музики в Італії та Англії. Як композитор, Гендель був дуже плодотворним. Він писав багато, причому писав добре і швидко. Музика народжувалася так стрімко, що він ледь встигав її записувати. Характерно, що музиканти досі

ледве програють «нагородження» нот, які поспіхом накидав цей композитор.

Цікаво, що ще невідомий тоді як композитор Бах завжди мріяв зустрітися з Генделем, але зустрів так і не відбулася, хоча їх лікував один і той самий лікар.

Слава скрізь супроводжувала Генделя, найвище оплачуваного композитора на землі. Люди готові були битися, щоб потрапити першими на його концерти. Але поступово слава почала в'янути, тому що людям все набридло. Народ перестав ходити на концерти Генделя. Нові твори нікого вже не цікавили, і незабаром цього композитора назвали «старомодним».

Георгу тоді було близько 50. Ставши банкрутом, переживши інсульт і втративши зір, Гендель впав у глибоку депресію. Але одного ранку він одержав листа від свого давнього поклонника. У конверті містилися уривки зі Святого Письма. Один із них особливо схвилював композитора. То були слова Самого Бога: «Утішайте, втішайте народ Мого, говорите ваш Бог!» (Іс. 40:1). Це так подіяло на Генделя, що 22 серпня 1741 року він знову почав працювати.

Пережите не зламало його, навпаки, благотворно подіяло на композитора: його характер став м'якшим, музика особливо хвилювала слухачів, твори він присвячував лише Ісусу Христу. Саме в цей період Гендель написав найкращі твори, одним з яких і став добре відомий і сьогодні хорал «Алілуя».

Коли цей гімн виконувався вперше, король Англії Георг II, що був присутній на концерті, підвівся, виражаючи цим благоговійне схиляння перед Творцем. Відтоді кожного разу при виконанні цього твору вся публіка підводилася. Так є і по цей день.

Георг Гендель знову став знаменитим і продовжував працювати до кінця своїх днів. На прикладі його життя багато людей дізналися, що можуть зробити слова втіхи навіть з найбільш зневіреною людиною і як Слово Боже піднімає пригніченого духа.

Олександр ВАСИЛІВ.

Ця заповідь означала наступне: не робити нічого, що відволікало би від служіння єдиному Богові, не робити ніяких зображень чогось, що спонукало би обожнювати його. Усяка матеріалізація Бога, Котрий є Дух, — гідота перед Богом. Заповіді, які Бог дав на горі Сінай, були покликані концентрувати всю увагу на Ньому. Тільки в цьому було для людей добро; будь-який відступ від заповідей приносив біду і проблеми.

Наочним прикладом є для нас змії (4 М. 21:8). За нарікання Господь покарав людей отруйними зміями, що жалили їх смертельно. На прохання ізраїльтян Бог звелів Мойсееві зробити мідного змія і виставити його на жердині. Віра Слово Божому, що виражалася в погляді на змія, була ліками проти отрути змії, людина, яка з вірою дивилася на змія, не помирала. Але минав час, народ зробив із цього мідного змія кумира і кадів йому (2 Цар. 18:4). За розпорядженням Єзекії він був знищений.

Деякі юдейські заклиначі так само використовували Ім'я Ісуса в ролі кумира, за що і полатилися (Дії 19:13-16).

У наш час появилася багато різних кумирів. Це артисти кіно, так звані зірки шоубізнесу, це спортсмени, музичні групи і окремі співаки, поети, телеведучі тощо. Ці кумири — часто люди низької моралі, однак вони формують ставлення до життя. Їх фотографії красуються на стінах осель, їх записи виставлені в фонотеках. Але той, хто покладається на людський авторитет, а не на Бога і Його Слово, рано чи пізно зазнає краху, бо зробив із людини кумира і втратив благословення.

Напевне цілком інакше виглядало б життя людини, якби стіни її оселі були прикрашені такими текстами, як-от: «І кожен, хто має на Нього надію оцю, очищає себе так же само, як чистий і Він» (1 Ів. 3:3); «Стережися молодечих пожадливість...» (2 Тим. 2:22); «...будь зразком... у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості!» (1 Тим. 4:12).

Друга заповідь — це вимога Бога не робити жодної подоби з того, що на небі, що на землі, у воді і під землею. Чи має тут Бог на увазі взагалі картини? Не думаю. Але та подоба, про яку йде мова, несе в собі елемент поклоніння. Кого чи що ми можемо зобразити з того, що на небі? Бога, Ісуса Христа, ангелів. Але Бога ніхто ніколи не бачив як Особистість в тілі, бо Він — Дух. Тому матеріалізація Його в образі добродушного дідуся чи якісь інші зображення підпадають під осудження другої заповіді. Так, Христос мав матеріальне тіло до часу, але Він в Дусі та істині, а не через образи і зображення. Тому й поклоніння святим, діви Марії і без-

Друга заповідь: «Не роби собі різьби»...

лічі ікон — це не що інше, як порушення другої заповіді.

Так само модні сьогодні татування, пірсинг — усе це зовсім не невинні забавки, як дехто може думати. Це дуже серйозні речі, і за цим стоїть поклоніння конкретним демонам.

У другій заповіді Господь попереджає про покарання дітей за вину батьків до третього чи четвертого покоління. Тому й спрацьовує закон генетики. І дуже часто діти п'ятиці успадковують потяг до алкоголю. Недавно в нашому містечку народилася дитина, яка безперервно істерично кричала і заходилася плачем. Лікар, для підтвердження свого здогаду, закурив біля матері, до якої принесли новонароджене немовля, і дитина одразу ж замовкла. Виявляється, мати під час вагітності багато курила, і в результаті її дитина успадкувала сильний потяг до нікотину.

Чи не стануть наші діти свідками проти нас в судний день за те, що ми свої грішні справи передали їм? Але дяка Богові, що у спадок передається не тільки схильність до гріха, а й схильність до благословень Божих для тих, хто любить Його і дотримується Його моральних норм. Тому й часто можна спостерігати дію щедрих Божих благословень у нащадках істинних дітей Божих.

Хай не буде в нас інших богів! Не гнівімо Бога нашими прив'язаностями до лжекумирів!

Андрій БАГІ. Пастор.

Чому Бог допускає звірства? Чому Бог не робить так, щоб не було війни? Ці запитання буквально висіли в повітрі під час двох світових війн. Тепер, коли у світі знову згущуються зловісні хмари, запитання на взірць: чому Бог допускає війни, що день прийдешній нам готує і чим все це закінчиться стають головною проблемою нашого часу. Усе інше відходить на задній план.

Чому Бог допускає війни?

«Тому зробив ти нерозумно, бо відтепер будуть у тебе війни!» (2 Хр. 16:9)

Закінчення. Поч. у № 12 (119) за 2008 р., № 1-4 (120-123) за 2009 р.

Відповідь 18. Якби люди виконали заповідь про взаємну любов, війни ніколи би не було

Хтось сказав, що для сатани нема приємнішого «жертвоприношення», ніж коли один «християнин» вбиває іншого замість того, щоб «любов'ю служити один одному» (Гал. 5:13). Після Першої світової війни один німецький художник намалював картину, яка стала всесвітньо відомою. На картині зображено поле бою, всіяне тілами солдатів воюючих держав. На похмурому фоні спустошення і смерті стоїть Христос. На Його обличчі — сильне душевне страждання. Руки зі слідами роз'яття злегка простягнуті вперед. Під картиною підпис: «Чи не сказав Я вам: любіть один одного?».

Але людина розслаблена гріхом: «Що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавиджу, те я роблю... Знаю бо, що не живе в мені, лежить в тілі моїм, добре; бо бажання любить у мені, але щоб виконати добре, того не знаходжу» (Рим. 7:15, 18).

«Без Мене не можете робити нічого», — сказав Христос. Людина може знати все, що треба для досягнення щастя на землі, і водночас бути найнещаснішою істотою у всесвіті. Баччи перед собою ясний шлях спасіння, людина може залишитися все життя на власному шляху і навки загинути. Наше ослаблене гріхом тіло безвольне і безсиле. Ось чому нам потрібна сила Бога, сила Святого Духа. Але для того, щоб сила Бога проявилася в нашому житті, ми повинні цій силі повністю підкоритися, повинні визнати себе грішниками, що навки загинули, щиро покаяться, звернутися до Христа і примиритися з Богом. Тільки у відповідь на наше щире каяття Господь відроджує нас у Христі Ісусі. Через каяття ми примиряємося з Богом і вчимося любити один одного.

Без Духа Святого в душі ми, люди, завжди будемо ворогувати з Богом і воювати один з одним. Війна захована в зіпсованій натурі людини. «Звідки війни та свари між вами? Чи не звідси — від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють?» — запитує апостол Яків (4:1). Тільки перебуваючи в Дусі Христовому і живучи за Його волею, ми можемо очікувати від Бога благословення і «часу мирного і спокійного».

На жаль, люди не бажать порвати з гріхом; вони рішуче відмовляються відійти від «суєтного життя, переданого їм від батьків», і, розпочавшись з «панівним світовим тлінням», стати воістину вільними. Цікаво, що в наш час тих, хто відмовляється воювати, у всіх країнах карають, а тих, хто воює, нагороджують, тоді як по-християнськи правильніше було б карати тих, хто хоче воювати, і нагороджувати тих, хто від вбивства (у всіх його проявах) відмовляється.

Відповідь 19. Щоб ми ясніше побачили і глибше зрозуміли суть гріха

Іван Златоуст на погрози імператриці Євдокії відповів її посланцям: «Скажіть імператриці, що я нічого не боюся, окрім гріха!».

У мирний час гріх вбиває одного. У воєнний час він стирає з лиця землі цілі села і міста, вбиває і калічить мільйони людей. У мирний час гріх загримовується; на війні він відкривається у всій своїй мерзенній наготі.

У мирний час гріх наряджається в парчеві і шовкові одяги, а у воєнний ми бачимо перед собою скелет смерті. Під час війни гріх виявляє себе з найбільшою силою, і всі його приховані риси стають явними для всіх.

Відповідь 20. Людям чомусь здається, що Бог має право допускати всі прояви гріха, окрім війни. Але де тут логіка?

Бог дивиться на всі наші гріхи і беззаконня як на отруйні плоди одного і того ж отруйного гріховного дерева, як на наслідок однієї й тієї ж причини. Люди встановили градацію гріхів, розподіляючи їх на «маленькі» і «великі», але в Бога немає таких градацій. Богові всі «розміри» гріха однаково огидні. Якщо війна недопустима як наслідок гріха, то однаковою мірою повинні бути недопустимі і пияцтво, брехня, гнів, гордість, розпуса. Якщо недопустимий такий грубий прояв гріха, як війна, то повинна бути недопустимою і величезна кількість так званих «невинних» гріхів і вад, які часто фігурують під голосними назвами «свобода», «завоювання культури», «сміливі новинки», «спрощення побуту» і т. д. «Бог є світло, і немає в Нім жодної «темряви!» (1 Ів. 1:5).

Відповідь 21. Щоб відкрити людині всю сутність її безбожного життя і всю безпідставність її безбожних задумів і надій

Людство, залишивши Бога, пробує створити «рай земний», але без Бога. Бог відкриває війною порожнечу і нестійкість всіх людських планів і намірів. І, справді, якого «раю на землі» можна очікувати, якщо заготовлено стільки зброї масового знищення? Одним натиском кнопки диктатор-маніяк може перетворити нашу планету на суцільне кладовище. Слово Боже говорить, що «розпоршуться всі беззаконники...» і що «попадали там беззаконники, повалено їх — і встати не зможуть», — не важливо, вірять в це безбожники чи ні.

Відповідь 22. Щоб люди самі переконались, як погано їм без Небесного Отця «в годину жахів і смерті»

Роздумуючи над тимчасовими стражданнями, яких вона зазнала, людина починає усвідомлювати, наскільки реальна для неї загроза вічних мук і наскільки відчутна потреба примирення з Богом. Вона розуміє, як невимовно тяжко через

відсутність Божого миру у безсмертній душі: «Тремтить моє серце в мені, і страхи смертельні напали на мене, страх та тремтіння на мене найшли, і тривога мене обгорнула... І сказав я: «Коли б я мав крила, немов та голубка, то я полетів би й спочив!». Отож помандрую далеко, пробуватиму я на пустині. Поспішу собі, щоб утекти перед вітром бурхливим та бурею...» (Пс. 55:5-9).

Відповідь 23. Щоб безбожний світ усвідомив, якої кари зазнав, і звернувся до Спасителя світу, сказавши: «Знаю я, Господи, що справедливі були Твої присуди, і справедливо мене понижав Ти» (Пс. 119:75)

«Помилуй мене, Боже, з великої милости Твоєї, і з великого милосердя Свого заглядь беззаконня Мої! Обийми мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха. Бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно» (Пс. 51:3-5).

Бог очікує навернення безбожників. Але чи навернуться вони? Чи приведуть страждання людей до каяття і виправлення?

На жаль, цього не станеться. Тільки Церква Христова зведе свій погляд до неба і вигукне: «Гряди, Господи Ісусе!». А люди світу цього, пройшовши через всі жахи кари Божої і великої скорботи, не опам'ятаються і не покаються. Навпаки, як читаємо в Книзі Об'явлення: «...і вони не покалялись, щоб славу віддати Йому... і люди від болю кусали свої язики, і Бога Небесного вони зневажали від болю свого й від своїх болячок, — та в учинках своїх не покалялись!» (Об. 16:9, 10-11).

Відповідь 24. Щоб Церква Христова поправила світильники свої

Не всі члени Тіла Христового користувалися «часом спокійним» так, як про це йдеться в Святому Писанні. Багато віруючих змішувалися зі «світлом цим» і забували, що сказав про них Христос: «Не від світу вони, як і Я не від світу...» (Ів. 17). Проходячи через горнило випробувань, Церква духовно пробуджувалась, очищалась, ставала ревнішою. Війни допомагали Церкві ясніше бачити духовні горизонти, одягатися в нову силу згори, щоб із Божим благословенням виходити на широкі простори ниви Христової, щоб оновленим духовним досвідом і глибиною Божої істини спасати тих, що гинуть, сміливо свідкуючи про Спасителя Христа.

Але хто може сказати, що станеться з жителями землі, коли почнеться третя

світова війна, і чи будуть ще в історії людства післявоєнні роки.

Становище сучасного світу настільки похмура, а його майбутнє настільки безнадійне, що люди впадають у відчай: «Майбутня війна, — говорять експерти, — може стати для нашої цивілізації останньою. Вона буде початком всіх наступних неймовірних страждань людства. Наслідки війни — зі всіма величезними спустошеннями, смертельною радіацією, неминучими епідеміями, голодом та іншими бідами — навряд чи дозвлять людям, що залишаться живими, повернутися до нормального життя». Це думка мислячих людей, що вміють робити логічні висновки.

Досліджуючи Слово Боже, ми, християни, не можемо не погодитися з поглядами експертів. Ми

вражені тим, з якою точністю виконуються пророцтва про останні часи перед Другим пришестям Христа. Перераховані в Євангеліях «ознаки кінця віку» збуваються на наших очах. Христос близько — «під дверима!»

Цілком можливо, що Церква «атомного віку» є останньою вісницею Христовою на землі. Якби ми запитали Господа: «Що звелич нам робити?», то одержали б відповідь, дану дві тисячі років тому: «І як про війни почуєте ви і про воєнні чулки, — не лякайтесь».

«Як це не лякається? Чому ми, віруючі, Твої учні, не повинні лякатися?» — питаємо благоговійно у Господа. «Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь і підійміть свої голови — бо зближається ваше визволення!» (Лк. 21:28). «А що ти зберіг слово терпіння Мого, то й Я тебе збережу від години випробування, що має прийти на весь увесвіт, щоб випробувати мешканців землі» (Об. 3:10). Ось чому віруючі не повинні лякатися.

«Не лякайтесь» — тому що ви будете тільки чути про майбутні війни і біди, а, коли вони придуть на землю, вас вже не буде тут, біди вас не зачеплять, бо раніше, ніж війни і біди охоплять всю земну кулю, «Сам бо Господь із наказом, при голосі архангела та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й залишились, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завіди будемо з Господом. Отож потішайте один одного цими словами!» (1 Сол. 4:16-18).

Чи віримо ми, брати і сестри, в те, що тут нам відкрито, і чи утішаємося ми надією на скору зустріч з Христом? Чи разом з людьми світу цього «лякаємось і дивуємось»?

«Господь моя скеля й твердиня моя, і для мене Спаситель Він мій! Мій Бог — моя скеля, сховаюсь я в Ній, Він щит мій і риг Він спасіння мого, Він башта моя та мій пристановище! Спасителю мій, — Ти врятуєш мене від насилля!» (2 Сам. 22:3). «Нехай співом радіють уста мої, бо буду співати Тобі я та душа моя, яку Ти врятував!» (Пс. 71:23).

Бог «не помилював першого світу, а зберіг самовосього Ноя, проповідника праведності, і навіть потопа на світ безбожних; і міста Содом і Гоморру спопелив, засудивши на знищення, і дав приклад для майбутніх безбожників, а врятував праведного Лота, змученого

поводженням розпусних людей...» Якщо Бог врятував ізраїльтян від всіх «підступів єгипетських, Даниїла від паші лева, трьох юнаків від печі вогненної, «то вміє Господь рятувати побожних від спокуси, а неправедних берегти на день суду для кари» (2 Петр. 2:5-7, 9).

Христос прийшов, «щоб від злого сучасного віку нас визволити» (Гал. 1:4). Він «визволив нас із влади темряви» (Кол. 1:13). Він «визволює нас від майбутнього гніву» (1 Сол. 1:10). Визволення Церкви близьке, і час для її служіння на землі вельми обмежений. Вона залишена тут для особливої цілі — попереджувати всіх, що живуть на землі, про неминучість Божого суду і кари.

Брати і сестри! Чи усвідомлюємо ми важливість моменту, який переживаємо? Чи відчуваємо відповідальність перед Богом за кожну душу, з якою нам доводиться зустрічатися? За кожний новий день, в який вступаємо? За життя, яке Він нам дає?

«А це, браття, кажу я, бо час позоставив короткий, щоб і ті, що мають дружин, були як ті, що не мають, а хто плаче — як ті, хто не плаче, а хто тішиться — як ті, хто не тішиться, і хто купує — якби не набули, а хто цьогосвітнім користується — якби не користувались, бо минає стан світу цього» (1 Кор. 7:29-31).

Господь очікує від нас, віруючих, нового ставлення до земних справ і занять. Він хоче, щоб ми, як Наречена Христова, приготувались до зустрічі свого Жениха, поправили свої загасаючі світильники. Господь бажає, щоб ми, віруючі, «були єдиними» і «були в мирі зі всіма людьми». Він очікує, що всі ми повернемося до «першої любові» і почнемо «вчинки давніші» робити.

Христос не хоче застати нас сплячими. Він бажає, щоб кожна християнська сім'я стала ревною домашньою церквою; кожний християнський дім — місцем молитви і проповіді Слова Божого; кожний християнин — проповідником, а кожний поріг християнського дому — кафедрою. Він бажає, щоб своїм благовістом про спасіння ми збудили всіх своїх рідних, друзів, співпрацівників, знайомих і незнайомих, близьких і далеких, бо хто, окрім нас, це зробить?

Не шкодуючи ні часу, ні сил, ні здоров'я, ні грошей, ми повинні діяти, молитися, очікувати і вірити, що «Господня рука не скоротшала, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути» (Іс. 59:1). Ми повинні просити Бога, щоб Він продовжив мирні часи і зробив Свою Церкву благословенням для багатьох людей, які прагнуть спасіння, щоб Дух Святий зійшов на всіх нас, «немов дощ весняний, що напоєє землю» (Ос. 6:3).

Дорогий читачу! Якщо ти ще блукаєш на дорогах гріха і свавілля, якщо ти все ще в натовпі людей, що сліпо і вперто йдуть до загибелі, спасайся від роду цього розбещеного, розпусного і грішного! Спасайся покаюванням і вірою у святу кров Ісуса Христа, яку Він пролив на Голгофі за тебе і за мене — за кожного грішника, що кається. Зроби це зараз, поки ще не пізно; плач і ридай, влокорися перед Господом, проси в Нього прощення, благай про помилування, і «Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої». Він дасть «завдаток Духа» і прийме у Своє вічне Царство, де гріха вже не буде, бо Сам Господь проживатиме з викупленими.

Видіння, яке Давид Вілкерсон отримав влітку 1973 р.

Хід подій ВИЗНАЧИВ БОГ

Давид ВІЛКЕРСОН

(Продовження.
Поч. у № 3-4 (122-123) за 2009 р.)

Остання відчайдушна спроба обманути вибраних Божих

У видінні мені було показано, що віруючі люди цього покоління — це християни останнього часу. Сатана приходиться під виглядом ангела світла так хитро, невинно й непомітно, що небагато людей усвідомить, що з ними діється. Він спробує обманути християн через зловживання тим, що само собою не є гріхом, але призведе до їх загибелі. Спокуюся для християн останнього часу стане високий рівень життя. У добробуті як такому немає ніякого зла. Більшість біблійних патріархів були багатими людьми — скажімо, Авраам чи Йов. Звичайно, Бог нічого не має проти багатства, Біблія говорить, що Йому приємне добро Його слуг (Пс. 35:27). Проте я бачу, як мільйони християн останнього часу спокуються добробутом. Ним вони будуть випробувані більше, ніж бідністю.

У видінні я бачив, як сатана став перед Богом, як він це робив, коли говорив проти Йова. Але цього разу він прийшов просити дозволу випробувати християн останнього часу. Він казав: «Я бродив по землі і спостерігав за останніми християнами». Господь запитав: «Чи звернув ти увагу, як Мої діти люблять Христа? Як стараються уникати твоїх лукавих сітей?». І сатана відповів Господу: «Так, але зніми з них Свій захист, дай добра більше, ніж Ти дав Йову, і побачиш, що станеться. Зведи їм розкішні будинки, дай чудові автомобілі, дай грошей і техніки, осип їх дачами, човнами, мандрівками по світу, вишуканою одежею, екзотичною їжею, земельними володіннями і заощадженнями в банку. І побачиш, що буде з Твоїми християнами, коли вони не відчуватимуть потреби ні в чому».

Бог, Який володіє «всюю худобою на тисячах гір», не хоче нічого з того, чим володіє людина, — ні її дому, ні її автомобіля, ні одягу, ні швидкого катера. Він хоче тільки посідати перше місце в серцях тих, хто називає себе Його Іменем.

Вороги Святого Духа

Я бачу багатьох християн останнього часу, які гинуть через те, що ними оволоділа любов до задоволення. Але той, хто щиро любить Бога, не може знаходити задоволення в наркотиках, незаконних інтимних зв'язках, алкоголі, тютюні тощо. Я бачу тисячі віруючих, що піддаються згубним впливам, які самі раніше осуджували. Вони не чинять жодного особливого гріха, але спокійно сприймають своє захоплення непристойними фільмами, частими вечірками, бенкетами з вином. Вони люблять Бога, але тілесні задоволення люблять більше. Вони не грішники перед Богом, але вони стали Йому чужими.

Раптове підхоплення істинних християн від землі застане багатьох з них зненацька. Ці християни-«вільнодумці» занадто заклопотані, щоб виділити хоча б годину на день для того, аби поговорити з Богом в усамітненій молитві.

Я бачу, що один з найголовніших гріхів останніх днів — неправильне використання вільного часу. Це не стосується часу, відпущеного нам на відпочинок, це не час, присвячений полюванню, рибалці, прогулянці на конях чи водних лижах. Це всі добрі і законні речі. Я маю на увазі безплідно втрачений час, час, яким людина може розпоряджатися сама, вибираючи, на що його потратити. Час, який вона могла б використати на читання Біблії, який могла б провести, розмовляючи зі своїм Небесним Отцем.

Я бачу, як сатана знову з'являється із звинуваченнями проти християн останнього часу: «Подивись на цього християнина, раба телевізора. Скільки годин він тратить на багатосерійні фільми, комедії, спорт, але йому бракує часу розмовляти з Богом! Бог не вкладається в його розпорядок дня. У нього не вистачає часу читати Біблію і молитися. Невже це той християнин, який ходить вірою? Чия віра переможе світ? Невже це той, хто готується до майбутнього дня гонін і хаосу? Невже ці марнотратники життя — ті, яких будуть всі ненавидіти за Ім'я Твоє?».

Найбільший гріх проти Бога в наш час — це не відзватися на Його заклик, коли він звучить так сильно. За іронією долі, християни останнього часу, до яких прихід Христа значно ближчий, ніж до перших християн, проводять так мало часу в Його присутності.

Звістку про настання суду і близький прихід Христа не почують дуже багато християн з тієї ж причини, з якої звістку про потоп і заклик Ноя до покаяння не почули його сучасники, — вони були надто занурені у свої задоволення, купуючи, продаючи, будуючи, сіючи і одружуючись.

Війна через наклепи

Я знаю, що сатана оголосив війну кожному істинному служителю Ісуса Христа. Він застосував усі засоби, щоб дискредитувати і завдати шкоди кожній дитині Божій, сповненій рішучості боротися за істину. Натяжки, брехня і наклепи, якими буде наповнене повітря, прийдуть з самого пекла. Це буде надприродним виявом демонічних сил. Його не уникне жоден істинний служитель Євангелія. Дружини служителів також зазнають атак.

Легіони брехливих духів будуть спущені з ланцюгів у світ з єдиною метою — діяти проти християн через чутки і наклепи. Ця наклепницька війна буде розв'язана не тільки проти служителів Євангелія, а й проти всіх, хто щиро вірує в Ісуса незалежно від конфесійної належності.

НАРКОТИК ЧИ ХАРЧОВИЙ ПРОДУКТ: думай сам

«Алкоголь — наркотик, який підриває здоров'я населення» —
виписка з рішення Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я (1975 р.)

Ше в 1910 році Всеросійський з'їзд по боротьбі з пияцтвом і алкоголізмом (серед делегатів було 150 лікарів і вчених-медиків) виніс спеціальне рішення з цього питання: «Харчовим продуктом може бути тільки речовина, абсолютно нешкідлива для організму. Алкоголь же, як наркотична отрута, у будь-яких дозах завдає людині величезної шкоди, отруюючи і руйнуючи організм і скорочуючи життя в середньому на 20 років».

Держстандарт СРСР № 1053 ДОСТ 5964-82 постановив: «Алкоголь — етиловий спирт і належить до сильнодіючих наркотиків».

Від причин, пов'язаних з алкоголем, гине кожний третій, а від причин, пов'язаних з тютюном, — кожний п'ятий з померлих.

У той же час не перевелися «вчені», які пробують перекоувати, що алкоголь — це продукт харчування. Наука правдиво заявляє: алкоголь — це протоплазматична отрута наркотичної дії, що підриває людське здоров'я.

Вусіх мусульманських країнах протягом 16 століть діє сухий закон і вживання алкоголю заборонено. Згідно з Кораном, «вино — мерзенність сатани». А що робиться в християнській Україні? З 1 січня 2009 року зовнішню рекламу спиртного заборонили, але горілку й пиво продовжують рекламувати в нічний час, пробираючись через телебачення до наших домівок, як ті злодії.

Для алкоголю як наркотика не існує нешкідливих доз — так само, як і для морфію, героїну чи інших наркотиків.

Датські вчені встановили, що при «помірному» вживанні алкоголю вже через чотири роки в п'якві спостерігається зморщений мозок у 85% випадків. Немає в людському організмі органу, який би не руйнувався від алкоголю. Але найбільше страждає мозок.

Ось як патологоанатом описує мозок «веселуна» і «дотепника», який, на думку друзів, пив «помірно» і «культурно»: «Зміни в лобних частинах мозку виглядають навіть без мікроскопа, звичайні згладжені, атрофовані, багато дрібних крововиливів. Під мікроскопом видно порожнечі, заповнені рідиною. Кора мозку нагадує землю після того, як на неї скинули бомби, — вся у вирвах. Кожна випивка залишила свій слід. Розмова про «помірні» дози і «культурну» випивку — це приманка для простаків. Усі п'яки починали з «помірних» доз і пиячили «культурно», а закінчили в психіатричних лікарнях і на кладовищах на 20 років раніше відведеного їм Всевишнім часу».

Просто драматичної шкоди українському суспільству завдала реклама спиртного, яка вже 17 років краде через телебачення розум людей. Щоб привчити людину до спиртного, алкогольні компанії створили свою ідеологію (панідеологізм), заклали в голови людей фундамент «помилкової свідомості» у вигляді корисності постійного вживання алкоголю в малих дозах.

Випивка стала ледь не щоденним атрибутом суспільства. Адже пити шкідливо лише надмірно, а якщо не «надмірно», то можна. Коли ця ідеологія спрацювала, посадовці самі звикли пиячити і розпливаючі інші. А, як відомо, чари слова дуже могутні. Ще Г. С. Сковорода казав: «Пресильний і прехитрий ворог — застаріла гадка. Важко цього міцного зв'язати і захопити посудини його, коли раз він у серці возродився» (Твори, т. 1, с. 350)».

Тому треба міняти мислення людей, спонукувати їх думати інакше. Бо коли алкоголь буде вживати потрошки — як кажуть, «для здоров'я», то він ніколи не покине пити, а коли хтось стане пити потрошки, то врешті-решт стане алкоголіком.

А далеко не всі знають, що алкоголь і наркотики тісно переплітаються. Тому

вигадка, що наркомани не вживають алкоголю і навпаки — це твердження для дурників. Починають вечір спиртним, закінчують наркотиками. Нашу молодь привчають до думки, що треба якось «відтягнути». І мовляв, найкраще це робити за рахунок алкоголю. Хіба це не маразм? Ми живемо в християнській країні, переважна більшість людей вважають себе віруючими, моляться, ходять до церкви. І не задумуються, для чого п'ють і як до цього ставиться Бог, в Якого вони вірять.

Тому тих, хто перекоує, що пити потрошки корисно, я хочу запитати: а для чого це робити? Для здоров'я? Щоб стати залежним від наркотичного зілля (а кожен десятий ним стає)? Для настрою? Але ж людина, яка вірить в Бога, яка у всьому покладається на свого Творця, і без того завжди радісна. І підстава для чого набагато вагоміша, аніж стан тимчасової алкогольної дурманоейфорії. Для тамування горя? Та це просто нісенітниця. Алкоголь може допомогти забутись на декілька годин, але ж не назавжди. То що робити далі? Знову пити?

Цілковитою брехнею є думка, що алкоголь — це лікувальний засіб.

Алкоголь жодного впливу на віруси не має і не може бути лікувальним засобом.

Навпаки, ослаблюючи організм, алкоголь сприяє рецидивам захворювання і важкому протіканню всіх інфекційних хвороб. Про це професор Сікорський писав ще наприкінці XIX століття. Він дослідив, що під час епідемії тифу в Києві робітники, що пили, хворіли вчетверо частіше, ніж непитуці.

Немає жодного захворювання, при якому сучасні ліки не діяли б краще, ефективніше й безпечніше, ніж алкоголь. Тому спиртне повинно бути повністю виключено з лікувальної практики!

Спокійно люди знали, що на холоді вживання алкоголю призводить до дуже швидкого переохолодження і замерзання. Тяжкі наслідки від вживання алкоголю настають не відразу. Хвороба посилюється поступово, але ж не назавжди, коли хворий гине, причину пояснюють чимось іншим.

Біблія — наша духовна Конституція — дуже наполегливо закликає ухилитися від вживання алкоголю і вести чистий, бездоганний спосіб життя.

Однак сьогоднішня ситуація в Україні із вживанням спиртного (про натуральне вино, як правило, не йдеться) дозволяє зробити неймовірний висновок: 90 відсотків українців — просто невиліковно хворі, бо вживають ці, так би мовити, «спиртліки» мало не щодня, причому слонячими дозами. Кількість залежних від алкоголю — продуктантів Алкогольмору в Україні вже сьогодні 700 тисяч (інформація головного психіатра-нарколога Київської області, заслуженого лікаря України Геннадія Зильберблата). Але це офіційні дані. Наркологи твердять, що цю цифру треба множити на 10. Щороку ця кількість зростає на 50 тисяч українців.

Бог — Творець, Він створив землю, людину, воду, рослини і тварин. Але я ще не чув, щоб десь із землі било джерело зі спиртом. Спирт — продукт людських технологій, а не Бога. Виноградна лоза, яку створив Бог, продукує виноградний сік.

Опонети часто нагадують, що Ісус перетворив воду на вино. Але, по-перше, треба знати, що за часів Ісуса пили лише натуральне, та ще й розведене у співвідношенні 1:10 вино. Нині ж люди споживають у 10–20 разів концентрованіші сурогати, як правило, хімічний спирт, приправлений ароматизаторами і повсюдною рекламою. А вино на весіллі в Кані Галілейській містило стільки ж градусів, як чистий виноградний сік.

Бог створив людей дуже різними. Зокрема, багато народностей на землі, здебільшого, північних, а також слов'ян, у тому числі й українців, не містять або містять дуже мало в організмі ферменту

алкогольдегідрогенази, що розкладає етиловий спирт, який потрапляє в організм після вживання. Тому від кількох карозового вживання алкоголю, а часто всього лише від однієї чарки вони стають повністю залежними від спиртного і дуже швидко спиваються. То що, Бог створив цілі народності для алкоголізму і знищення?

Безпечна доза алкоголю для українця — 0 грамів.

Бог створив людину не для того, щоб вона себе труїла і вбивала, Він дав їй розум, щоб вона жила розумно. І як би хто не старався перекоувати нас у корисності так званого помірного вживання алкоголю, не вірте цій диявольській брехні. Якщо ми будемо пити потрошки, то рано чи пізно станемо пити постійно. Абсолютна тверезість — це прекрасний і надзвичайно комфортний стан нашої вічної молодості душі, тому насолоджуйтесь цим станом протягом життя.

Опоненти іноді цитують текст з Біблії, який начебто містить пряму рекомендацію щодо вживання алкоголю: «Води більше не пий, але трохи вина заживай ради шлунка твого та частих недугів твоїх» (перший лист Павла до Тимофія 5:23). Але чи можна скористатися цією вказівкою загалом? Скажімо, якщо людина хворіє на підвищену кислотність шлунка (а таких у наш вік ненатуральних продуктів вистачає), а ми порекомендуємо їй вино, тобто кисле середовище, то вона, випивши, місця собі не знайде від болю. Вино, яке апостол Павло радив вживати Тимофію, (а не конкретно вам) — зовсім не те наркотичне алкогольне зілля, яке масово п'ють нині і старі і малі, а швидше, натуральний виноградний сік.

І я хотів би запитати в тих освітан, священників, медиків тощо, які рекомендують вживати алкоголь в малих дозах, на чому базуються їхні рекомендації. До тих пір, поки священники у проповідях будуть заспокоювати нас, що вживати алкоголь чи тютюн — не гріх, а просто шкідлива звичка, пуття не буде. Згадаймо, як ревно пропагував чистоту і тверезість великий син українського і польського народів митрополит Андрей Шептицький. То хіба лічить освітянину, медику чи священнику рекомендувати наркотики в малих дозах? Може, згодом вони почнуть радити вживати потрошки героїну, маріхуану, конопло — для здоров'я?

Поширення СНІДу, наркоманії, токсикоманії; зростання числа дітей-сиріт і бездоглядних дітей — усе це безпосередньо пов'язано із вживанням алкоголю і його рекламою. Наш обов'язок — зламати нерозумні п'яні традиції, які панують в Україні і які українськими ніколи не були, і припинити винищення нації. І на передньому краї цієї боротьби повинні стояти всі розумні люди з новим мисленням, спрямованим не на пропагування вживання алкоголю в помірних дозах і поширення пияцтва, а на тверезий спосіб життя без вживання алкоголю — цього підступного і абсолютно непотрібного в організмі людини дурману.

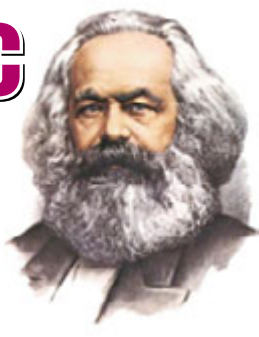
Володимир АНДРЕЙЧИН.
Доцент кафедри травматології
Івано-Франківського національного
медичного університету,
ортопед-травматолог вищої
категорії МОЗ України.

НАСПРАВДІ БУЛО ТАК

Карл Маркс

Маркс дуже любив розповідати своїм дітям замість добрих дитячих казок свої власні жахливі оповідки про людину, що продала свою душу дияволу, тобто про самого себе. Наслідки не забарилися: обидві дочки Маркса Лаура та Елеонора закінчили життя самогубством, причому перша підмовила на це і свого чоловіка, відомого соціаліста Лафарга, а чоловік другої в останню мить відмовився. До речі, цей другий зять Маркса, такий собі Едвард Евелінг — також вельми цікавий суб'єкт: він був одним із засновників теософії (окультного вчення) і любив пописувати вірші, в яких прославляв... сатану.

Син Маркса Едгард в листах до батька звертався не інакше, як «мій милий дияволе». Маркс багато пив, невдало спекулював на біржі, мав від служниці позашлюбну дитину (яку видавав за дитину Енгельса), ніде не працював, живучи на гроші Енгельса. Загалом він отримав від Енгельса шість мільйонів франків золотом.

Маркс не спілкувався з матір'ю, і коли під час його хвороби вона померла, а він вижив, він прокоментував її смерть словами: «Я потрібний більше, ніж стара». Дядька своєї дружини він називав «собакою», пристрасно мріяв про його смерть і спадщину і щиро радів, коли це врешті сталося.

У листах Маркса до Енгельса зустрічаються вельми забавні звороти: «Він змушений мене захищати від тої скаженої ненависті, яку відчувують до мене робітники, ті йолопи»; «Зграя нової демократичної сволоти. Демократичні собаки...»; «У мене жодна душа не буває. І це мене радує. Бо тупі люди можуть мене замучити, усі вони сволота».

Енгельс в боргу не залишався: «Лю-

бити нас ніколи не буде демократична, червона чи комуністична біднота»; «Яке значення має партія, тобто банда ослив, які сліпо вірять в нас? Воістину ми нічого не втрачаємо від того, що нас перестають вважати адекватним вираженням тих тупих псів, з якими нас звели разом останні роки».

Сатанізм і антихристиянство стали головним смислом життя людей цього кола. «Боротьба з християнським світоглядом — наша єдина нагальна справа, — писав Енгельс. — Діалектичне розуміння життя зводиться до смерті. Усе гідне загибелі». А в іншому листі: «Жити — означає помирати».

Революціонер-терорист «Грахх» Бабеф сказав: «Любов до революції вбила в мені будь-яку іншу любов і зробила мене таким жорстоким, як диявол».

«Батько анархізму» Михайло Бакунін заявив: «Нам доведеться розбудити диявола, щоб збудити найнижчі пристрасті».

Про решту більшовиків говорити немає

Про що говорить християнину криза

Не знаю, як ви, а я вже кілька років переглядаю здебільшого лише заголовки новин. Якщо читати про всі події, що відбуваються в сучасному світі, то непомітно приходиш до висновку, що на нашій планеті вже давно не було добрих новин.

Політика: безкінечний близькосхідний конфлікт плюс кожна країна має свої політичні негаразди. Економіка: такі розділи, як «Фінанси» вже страшно відкривати — криза все глибша і триваліша.

Медицина: так, є великі досягнення науки. Але кому вони по кишені? Та й безнадійно хворих людей все більше й більше.

Релігія: і тут справи стають все заплутанішими. Ті, хто вважається стовпами віри, насправді такі самі грішники, як й інші, тільки «зі статусом».

Я не песиміст, швидше навпаки. Уважний погляд християнина знайде в цих тенденціях дуже багато приводів для радості, тому що вони говорять («хто має вуха, хай слухає») про близьке пришестя Ісуса Христа за Церквою. Так, кризи були й раніше, але не таких масштабів. Якщо раніше економічні спади мали локальний ефект, то нині, уперше в історії, в економічну кризу занурився весь світ.

А що вже казати про християнську релігію! У тій же Європі християнство

давно відверто скотилося в лібералізм, який підточує його зсередини, мов черв'як. Америка йде тією ж дорогою. Христос сказав: «Так і ви: коли все це побачите, знайте, що близько, — під дверима!» (Мт. 24:33). Ці слова знакові для всіх щирих і відроджених християн.

Важко і страшно жити, коли немає впевненості у завтрашньому дні, коли бачиш моральний, духовний і культурний занепад світу. Однак ці ознаки говорять, що зустріч Церкви з Христом близька як ніколи. Тож піднімо наші світильники! Хай гарячішими стануть наші молитви і ревнішою буде наша праця, тому що наближається визволення наше.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00 дивіться християнську телепередачу «Вірюю» на каналі ТРК «3-студія».

Стежте за програмою телепередач

ВІРЮЮ

№ 5 (124)
травень 2009 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільній пожертвування
Р/р 2600830012161 в ОД Укрсоцбанку м. Ів.-Франківська
МФО 336019 код ЄДРПОУ 20559726

«Не платіть нікому злом за зло, дбайте про добре перед усіма людьми!» (Рим. 12:17).

Не платіть злом за зло

В Індії в одному гарнізоні на вернувся до Бога солдат високого зросту, сильний і спритний борець. Товариші боялися його. І ось цей лев став ягнятком.

Через кілька місяців під час обіду один солдат сказав: «Я зараз дізнаюся, чи справді він істинний християнин». Взявши тарілку гарячого супу, він вилив її сумирному силачеві на груди. Це було так жорстоко і нерозумно, що вся рота обурилася і водночас стривожилася, очікуючи спалаху гніву силача.

Але силач спокійно розстебнув свою жилетку і, витираючи груди, сказав: «Ось те, чого я чекав від вас. Але Ісус Христос, Спаситель мій, не раз терпів, і я хочу бути подібним до Нього». Усі були дуже засоромлені вчинком свого невіруючого товариша і скромною відповіддю потерпілого. Відтоді солдати перестали боятися силача, а почали ще більше його поважати.

Тільки добром перемагається зло. Насильством і помстою зло не здо-

лати, як соломомою не загасити огонь. Доброта — основна риса християнина. Вона прикрашає життя, розв'язує всі протиріччя; заплутане робить зрозумілим, важке — легким, похмуре — радісним.

До нас люди ставляться погано? Почнемо ставитися до них з особливою увагою і любов'ю! Про нас говорять погано? Будемо говорити про них найкраще! Чи готові ми нести свічку свого життя так, щоб вона давала більше Божого світла і менше людської кіптяви? Перестанемо думати про те, чи люблять нас люди, а спитаємо краще самих себе, чи любимо ми їх Христовою любов'ю.

Заціпають наші інтереси? Шкодять нашій репутації? Будемо захищати їх інтереси; на дорікання відповідатимемо похвалою, на грубість — привітністю і смиренням. Не можна перемогти темряву темрявою, гнів — гнівом, зло — злом. Платити добром за зло — не легка справа, але з Ісусом Христом і це можливо.

Анатолій Кашпіровський: Я не гірший за Христа

Після виступу Анатолія Кашпіровського в Санкт-Петербурзі кореспондент «Московського комсомольця» сказав йому:

— Коли ваш виступ підходив до кінця, кілька бабусь порівнювали вас з Христом. Чи не здається вам, що...

— Не здається! Чим я гірший за Нього? За Своє життя Ісус зцілював близько півтора мільйона людей. Я ж, коли провів сеанси по телевізору, зцілював по півтора мільйона людей за годину. Ось і порівняйте, хто відіграв більшу роль для людства. Усе, не затримуйте мене. Мені пора йти...

І мимоволі згадується біблійна фраза: «Безумний говорить у серці

своім: «Нема Бога!». Цей нещасний грішник посмів протиставити себе Христові, навіть не усвідомлюючи, що цілком Спасителя було, насамперед, не фізичне зцілення, а спасіння душ і життя вічне. Христос — Син Божий! Він взяв на Себе гріхи всього світу, помер і воскрес у славі! Чи може це зробити Кашпіровський?

Христос сказав, що в останні дні «багато прийдуть під іменем Моїм». Висловлювання цього екстрасенса ще раз нагадує нам, християнам, про те, що Пришестя Господнє зовсім близько.

Віталій БОЙКО.
Пастор.

Запрошуємо на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

Бурштин, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Косів, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
Калуш, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Коломия, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
Надвірна, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
Рогатин, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Рожишів, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -15 год. 30 хв., ЧЕТВЕР — 19 год.;
Тлумач, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Львівська область:

Церква ХВЄ «Дім милосердя»
м. Львів, 79053 вул. В. Великого, 50, ГВК «Гетьман»
НЕДІЛЯ — 11.00, ЧЕТВЕР — 18.30; тел. (032) 295-04-35
Церква ХВЄ «Віфанія» м. Львів, 79019 вул. Жовківська, 8
НЕДІЛЯ -10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.00; тел. (032) 231-87-33
Церква ХВЄ «Голгофа» м. Львів, вул. Скрипника, 8
НЕДІЛЯ -10.00, ЧЕТВЕР -18.30; тел. (032) 221-62-25
Церква і місія ХВЄ «Воскресіння» м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Шевченка, 97; НЕДІЛЯ-10.00, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ -18.00 ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР -19.00 для молоді; тел. 8-067 600-34-16
Церква ХВЄ м. Великі Мости, Сокальський р-н, Львівська обл. вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ -10.00, ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ -19.00
Церква ХВЄ м. Борислав, Дрогобицький р-н, Львівська обл., вул. Весняна, 10; НЕДІЛЯ — 10.00, 18.00, ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19.00, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР — 19.00 для молоді; тел. 8-067 752-68-05.

Запитай у птаха

Один чоловік, який щойно на вернувся до Господа, розповів: «Якось вранці я пішов до лісу і після тривалого ходіння сів відпочити на впале дерево. Раптом мою увагу привернув крик пташки на сусідньому дереві, що літала над своїм гніздом, якому загрожувала якась небезпека. Я побачив змію, що обвила дерево і обережно піднімалася до гнізда.

Захисник гнізда, самець, кудись швидко полетів, але незабаром повернувся, тримаючи в дзьобі гілку з листям. Він обережно поклав гілку над гніздом, а сам знову почав свою атаку на ворога. Але змія, звиваючись, піднімалася все вище й вище, ось вона досягла гілки, де було гніздо, підвела голову, щоб заглянути туди, але відсахнулася і швидко почала спускатися з дерева.

Я заліз на дерево, щоб побачити, що це за гілка, яку принесла пташка і яка відіграла роль щита для бідних пташенят, — і виявив, що це була гілочка куща, сік якого отруйний для змій, тому змії ніколи не доторкаються до нього.

Хто навчив пташку застосовувати цей засіб у хвилину небезпеки? У душі я почув відповідь: це Бог. І цей випадок змусив мене задуматися і про інші чудесні явища природи, немислимі без Бога. Таким шляхом я знайшов Творця всесвіту. Маленька пташка привела мене до Бога».

Бог являє Себе і пізнається у творіннях. «Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розповідає небозвід. «Благословить Господа, всі діла Його, на всіх місцях царювання Його! Благослови, душе моя, Господа!» (Пс. 19:2; 103:22). Завжди можна сказати щось про людину, коли бачиш творіння її рук; і можна сказати щось про Бога, маючи перед очима світ, який Він створив. Усі діла Господа чудові, і Він дарує все необхідне свого часу.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 21.30 — «Жива надія»
ЩОСЕРЕДИ
о 21.15 — «Новий вимір»
ЩОЧЕТВЕРГА
о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОП'ЯТНИЦІ
о 21.15 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 12.40 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
ЩОНЕДІЛІ
о 22.15 — «Осанна»
ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилі «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Запрошуємо на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Газета віддрукована у ТзОВ «Видавничий дім «Молода Галичина». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.